

VIERDE JAARGANG

LOSSE NUMMERS 15 CENT

13 NOVEMBER 1929 - NO. 7

LIMBURG

BOSCHSTR. 110 TEL. 1713
MAASTRICHT - GIRO 124690

IN BEELD

ILLUSTRATIE VOOR DE
PROVINCIE LIMBURG

Thuis, bij den Warenkeuringsdienst

*Wij vervolgen deze reeks de serie foto's die wij van den Warenkeuringsdienst maakten en laten U nu wat zien van het interieur van deze nuttige instelling.
Hierboven de directeur, de heer van Wagemijer, aan de microscop.*

BRIEVEN VAN DRÉ

Ulvenhout, 4 Nov. '29

Menier,

Zoo laankzamerhand ga-g-et dan toch winteren, ee! De mergens zijn koud, en 't witsel zit ieveraans teugen-geplakt. De zon komt 's mergens op as 'nen koperen bal, die laankzaam in 'nen **lagen bocht** deur de natte, kouwe wolken drijft. Zwakskes schijnt d'r licht teugen de donkere mastenbosschen aan, waar dan 't witsel in drukkes teugen de naalden tikt, die op d'n grond leggen.

Op d'n dag, as 't zonneke eindelijk wa-d-hooger en wa stralender teugen de wolkenbergen is aangeklommen, dan glinstert d'r licht deur de dunne blaaiques, die geel en verflenst aan de dooie takskes hangen. Dan springt er hier en daar nog 'n krumeltje goud deur de locht van zonbeschenen droppen, die aan de slapnatte blaren hangen, maar lang duur 't nie. Waant na drieën zak 't al weer diep weg; koomt 't aamperkes meer boven de bosschen uit en sta-d-aan d'n aanderen kaant 't maantje-n-al in de locht mee 'n triumfaantelijk gezicht op ons neer te zien. Dan vuulde de kouw opkomen weer, die uit d'n èerde laangs oew beenen opkrùpt, over oewen rug en zoo in oewen nek gaat zitten da-ge-'r stijf van worren zouw.

En as 't klokske op d'n toren vijf slagen deur de locht lot tuimelen, die hard en spulsch deur de stilte rollen en teugen de stammen in het bosch aanklotsen, dan is 't zuutjesaan alweer nacht.

Dan komen de Ulvenhouters, die in de stad werken al over d'n weg gefietst; dan pinkelen de lichtjes van de lantèèrns en de fietsen deur d'n donkerte over d'n weg; dan worren de luiken veur de ramen gedaan en is 't 'n ketierke later mee al 't leven op Ulvenhout gedaan. Zoo zijn de dagen: kort en donker. Dan valt de kouw op de daken en

teugen de straten aan en dan bende kentent as binnen 't vuurke lekker braandt.

Slachtmaand is 't.

't Jaar lopt op z'n endje. En beduudt vraag-d-oew eigen af: waar is 't alweer gebleven? Ge krabt 's op oewen kop en lot de leste blaaiques van d'n scheurklender-laangs oewen duim grissen en witte nie beters te doen as zoo 's mee oewen kop te schudden, 'nen klap op 't dunne blokske te geven da-d-et weer recht hangt en 'nen daanspas over de plevuizen te maken en te merken as da-d-et nog bèst gaat, ok al hedde dan al 'n kleine zestig van die jaarblokskes kaalgeplukt! —

Maar genogt: of ge d'r kort of laank over zeevert, mee ginnen verhuuswagen kunde d'n tijd teugenhouden, die op m'n staande klok in geregelde tikskes deur d'n grooten slinger weggeslingerd wordt naar links en naar rechts. En motten we daar nie als te laank bij stil blijven staan, ok al is 't dan goed om nouw en dan 's efkens „*tijd-op-te-nemen!*” Waant 'nen mensch en 'n menschenleven mot ginnen voetbal zijn, die van hère naar dère wor geschupt net zoolaan tot ie aan flarren in d'n vuilnisbak gestopt wordt. Hij mot zoo nouw en dan z'n eigen 's stoppen en kijken „*waar*” ie is!

Maar wa 'k dan zeggen wou, is ditte: nie oewen tijd versuffen en op d'hogte blijven van alles. Waant me motten allemaal deur de wereld en ieder ee maar te zurgen voor zoo goed meugelijk! Wa gij?

En dan vraag ik: wa zegde van da-d-adreske, da wij Boeren en Tuinders naar d'n minister van Defensie emmen gestuurd? Is 't goed of nie? Maar ok: is 't gin schandaal as da me-n-eigenlijk zukke adreskes sturen motten. Waant wemmen 't nie bij 'n *adreske* gelaten! D'r zat 'nen brief in ok en 'nen geve!

Ge mot dan weten, da wij in de gaten gekregen emmen, da-d-onze soldaten gevoeiërd worren mee 't vleesch van *Buitenlaandsche* koeien en verkens. En da zou nouw nog zóó erg nie zijn, as tenminste die Buitenlaanders *onze* koeien en verkens maar opratten. Maar hou-maar! Ons beesten houwen

Prins Max von Baden, de laatste rijkskanselier van het keizerlijke Duitsland is overleden.

ze d'r uit, de farizeeërs. D'n Engelschman zee ijskoud, da-d-onze beesten nie gezond genogt zijn om ze deur de Engelschen te laten opschraansen. De kif. Ons krulstertjes zijn zoo gezond as er maar éenen Engelschman is. Die beesten (de Krulstertjes wel te verstaan!) mekeeren niks. Niks en nog 's niks. Maar as ze wa mekeeren, dan zijn ze *te* goed. *Te* vet en *te* gezond! Dan zijn 't *zware* („zwaar” in de dubbelde beteekenis!), zware konkerrenten voor d'r Engelsche keleega's en da mot d'n Engelschman nie emmen, amico. Wa doen ze dus?

Ze zetten mee 'nen onstraanten moel 'n bordje „Verbojen toegaank” veur de grens en gin verken en gin koeike komt er deur. Maar wèl sturen ze d'r eigen vee de zee over om er onze soldaten me te laten voeren. Is da nie 'n schandaal? En wa doe de aanderen? Da's 't bewijs veur wa'k ierboven van de konkerrensie gezeed eb: die heffen zukke hooge invoerrechten op onze beesten, da ze altyt te duur zijn daar! Maar... sturen evengoed zullie vee hier naar toe om er ons mee vol te douwen; tot aan onzen nek toe!

Is da gin schandaal?

Maar is 't nog nie 'n veul grooter schandaal da-d-onze Regeering da-d-altij maar ee geslikt? Dan vruuger!

As ze me tenminste op school nie vernùkt emmen, waant ge zouw er op d'n duur aan gaan twiifelen; maar dan vruuger! Dan bonden me 'nen bessem in d'n top van d'n mast op 't schip en dan waren ze gewaarschouwd veur d'r luizenstreken. Dan sloegen me-d-r-op, da-d-et allemaal krokte en daverde. Dan spulden ze nie mee ons. Maar teugewoorig! Ze zijn nouw in den Haag banger veur 'n pampieren briefke van Jan d'n Engelschman, as vruuger veur al z'n kenonnen.

En wa schieten me d'r mee op.

Da me-n-op alle menieren „genomen” en geflescht worren.

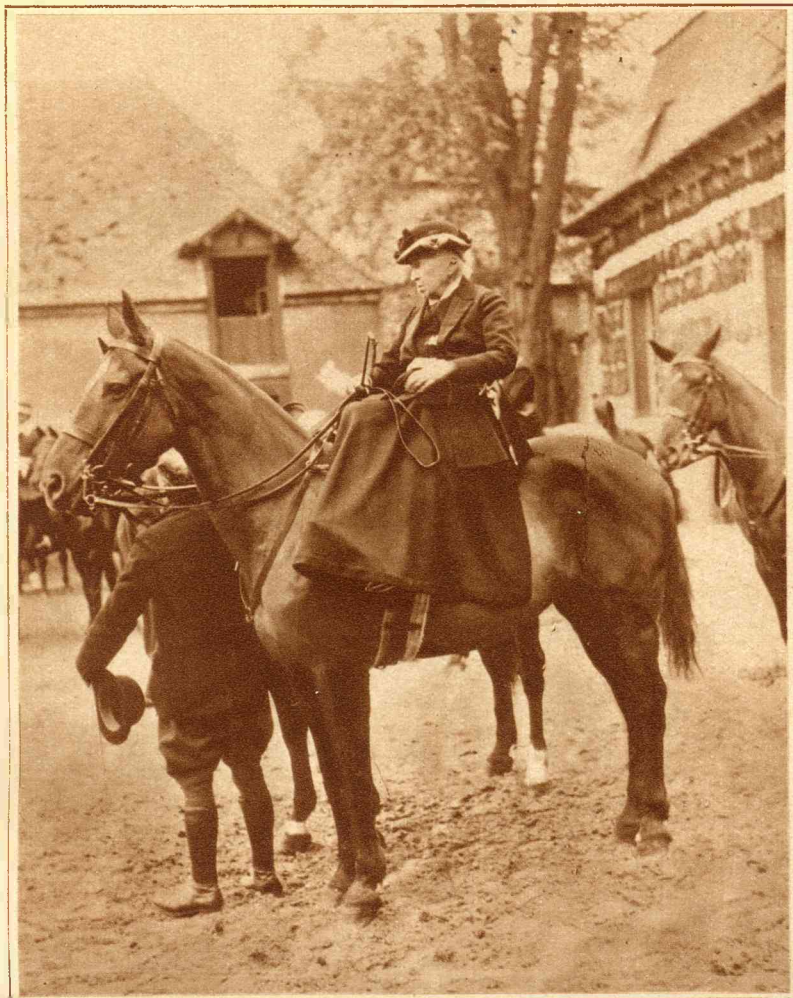
Maar ollee. Wemmen nouw 'n nuuw stel ministers. Mee 'n heel pertijke uit ons Zuiën. Ok d'n Oorlogsmenister is 'nen Brabaander. 's Kijken wa-d-of-t-ie doen zal. Ik veur mijn, ik eb goeien moed. 'Nen mensch, die van ier geboortig is en dus tusschen de verkens en de koeien as 't ware geboren, die lot 't kaas nie van z'n brood halen as 't om de krulsteerten en de runders gaat! Dus nouw maar rustig afgewocht. Amico, ik gaai d'r afscheiën.

Dus veul groeten van Trui, en, as altyt, gin horke minder van oewen

toet a voe
DRÉ.

Bij de begrafenis van vorst von Bülow werd de lijkst gedragen door bedienden, die in oude kleederdracht waren gestoken, die dateerde uit den tijd van de voorvaders van den vorst.

De hertogin d'Uzes, die 83 jaar oud is, gaat nog telken jare mee op de hertenjacht te paard, die op St. Hubertusdag op haar bezittingen in Frankrijk gehouden wordt.

In Madrid had op Allerzielendag de inwijding plaats van een gedenkteeken op het graf van de vele kinderen, die omgekomen zijn bij den brand van het Novedades-theater.

NIEUWS

UIT HET BUITENLAND

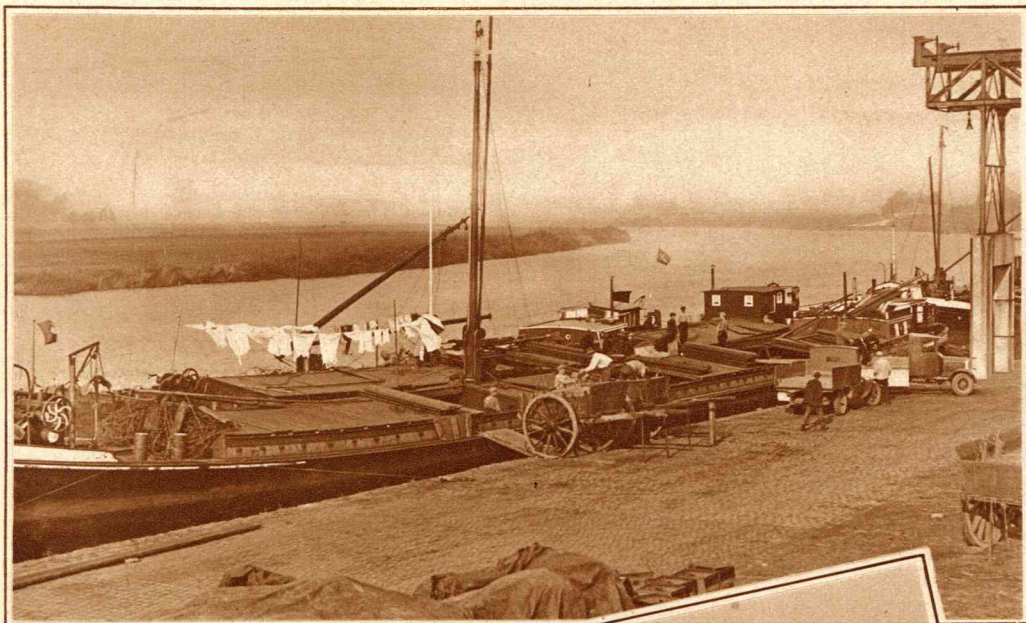

Wat er van de D 903 overbleef. In de nabijheid van Kent (Engeland) heeft een verschrikkelijke ramp plaats gehad, waarbij het 3-motorige Junker-verkeersvliegtuig de D 903 door den mist met de boomen in aanraking kwam en te pletter viel. De machine vloog in brand en 7 der inzittenden werden gedood.

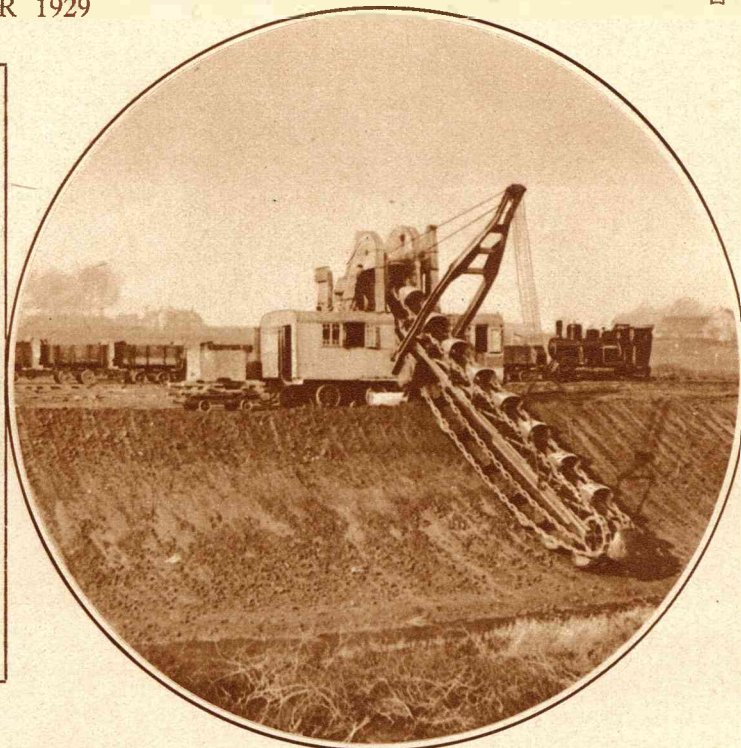
De piloot Rodezinka bij de D 903, de machine waarmee hij en 6 van zijn medepassagiers om het leven kwamen.

De commandant van de D 903, die bij de ramp om het leven kwam.

Drukte in de haven.

De in Venlo zeer bewonderde „ijzeren man" aan het werk voor de nieuwe haven.

Kiekjes uit Venlo

Het tehuis voor drankzuchtigen, Huize St. Jan, dat voor eenigen tijd in gebruik genomen is.

De bewoners van Picardië hadden hun straat prachtig versierd ter eere van een gouden echtpaar.

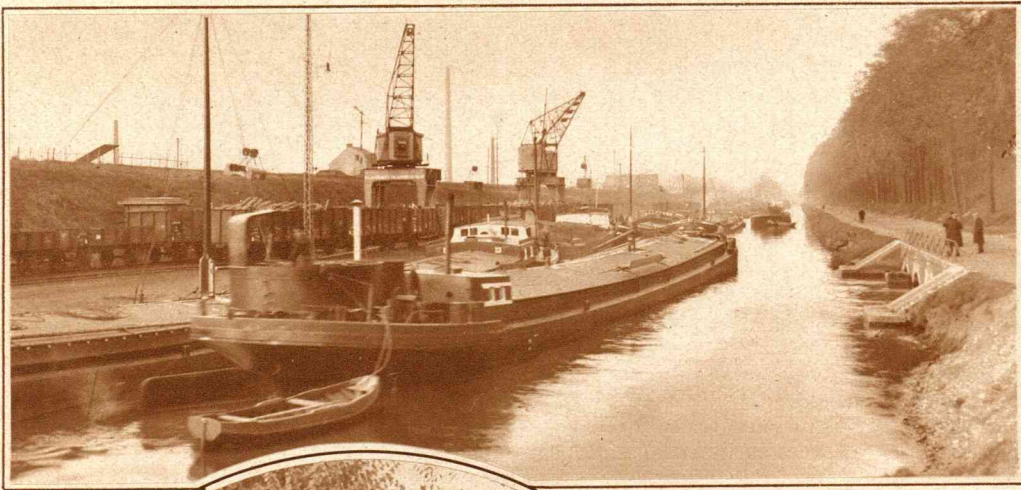

Venlo heeft nu ook zijn Eerste Hulp-zuil gekregen, waarin een opvouwbaar brancard en verbandmiddelen geborgen zijn.

De „gemeenteruiker", die moet controleren of de ondergrondse gasbuizen niet lek zijn, door middel van ijzeren pijpen, welke in den grond geslagen worden

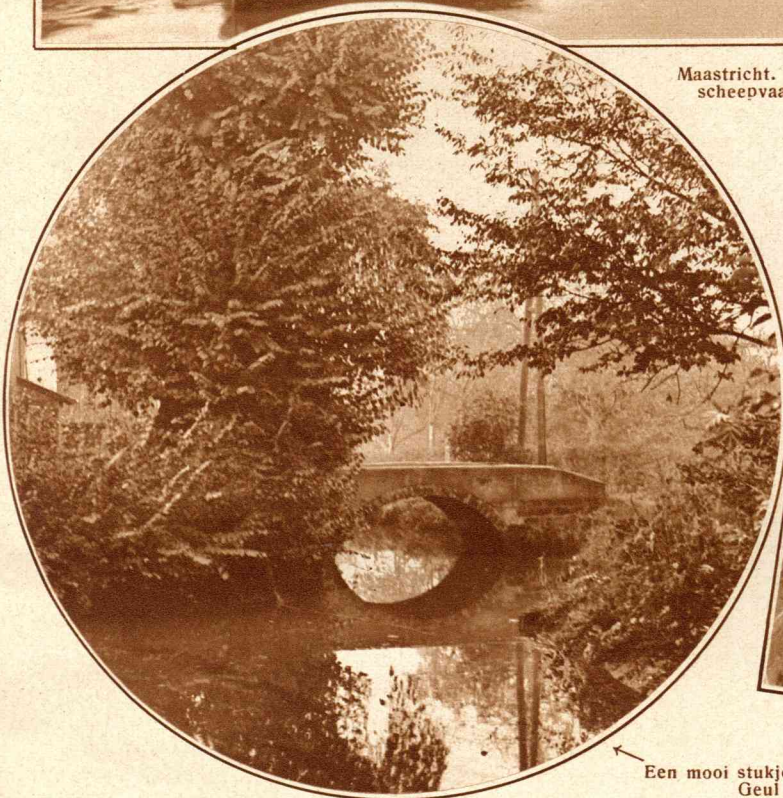
Nieuws uit Limburg

Maastricht. Een aardig kijkje op de drukke scheepvaart in de Zuid-Willemsvaart.

De heer C. H. v. d. Kamp te Brunsum vierde heden zijn 25-jarig jubileum als gemeente secretaris. Wij kiekten den jubilaris (heer zonder hoed) op de trappen van het gemeentehuis, omgeven door autoriteiten en familie.

Een mooi stukje natuurschoon aan de Geul bij Rothem.

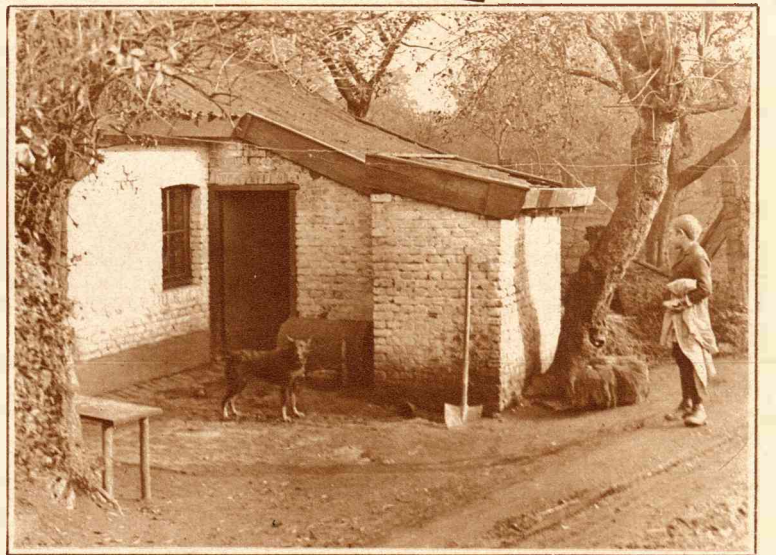

Een aardig effect wordt verkregen door de bruggetjes over de Geul.

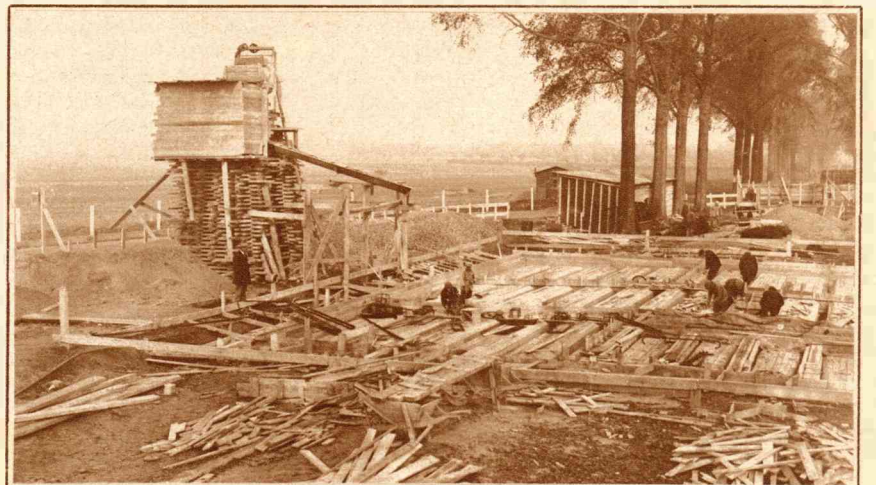
Een schilderachtig gelegen huisje bij de Geul.

Groep van jeugdige deelnemers aan den Sinte Mertenoptocht voor het gemeentehuis te Beesel.

Werkzaamheden aan het nieuwe viaduct over den mijnspoorweg Staatsmijn Emma — Staatsmijn Maurits op de Rijksweg bij Geleen. Het aanbrengen van de bewapening voor het betonnen des.

Overzicht van het werk.

Een Moordenaar en zijn Zoon

DOOR A. OSCAR KLAUSSMANN

Maar, kind, wat is je dan toch overkomen? Je ziet eruit als de dood! — Nu, nu — wees bedaard! Hier binnen mijn vier muren kan niemand je eenig kwaad doen."

Snikkend, radeloos, over haar geheele lichaam bevend, had het jonge meisje, tot wie deze troosten-de woorden waren gesproken, zich in de armen der bejaarde vrouw geworpen, wier beenig, onknop gezicht er nu niet bepaald als de spiegel eener teer-gevoelige ziel uitzag.

Een schitterende Septemberzon bescheen haast den heelen hoek van het kale armoedige vertrek, dat schijnbaar tegelijk tot keuken en huiskamer moest dienen. Maar de warme gulden zonneschijn, die soms nog het leelijkste weet te verfraaien, deed de kaalheid en armzaligheid der omgeving nog slechts leelijker uitkomen. Er was bepaald niets aantrekkelijks binnen de vier muren, waarover de vrouw met een zeker zelfbewustzijn had gesproken; en het arme jonge schepsel, een nog niet volwassen kind, moest wel zeer eenzaam en verlaten zijn, als deze haar desondanks als een kostelijk toevluchtsoord moesten voorkomen.

Er gingen minuten voorbij, voordat de smartelijke opwinding van het schreiende meisje bedaarde. Maar toen begon zij haar overvloedige tranen te drogen; zij ademde kalmer en slechts haar lippen beefden nog in haar lief gezichtje, dat bleek naar de trogsteres toegekeerd werd.

"Wees niet boos op mij, juffrouw Nitschke! Maar het was zoo afschuwelijk, ach, zoo afschuwelijk! En ik heb immers ook op de heele wereld geen mensch behalve u."

"Ja zeker! En waarom zou ik dan ook boos op u zijn? Het is wel lang geleden, maar ik weet toch nog heel goed, hoe gauw men op uw leeftijd wanhoopt en tranen stort. Kom, begin nu niet weer opnieuw. Wat is er dan eigenlijk gebeurd? U wilde toch slechts naar Essinger gaan, om uw borduurwerk af te leveren en nieuw werk te halen?"

Het jonge meisje knikte. "Ja, en daar was het ook, dat ik zoo beleedigd werd."

Juffrouw Nitschke zette een zeer verbaasd gezicht. "Wat zegt u! Niet mogelijk! Toch niet door mijnheer Essinger zelf, die altijd zoo vriendelijk naar u informeerde, als ik er in uw plaats naar toe ging? Was hij misschien niet tevreden over uw werk?"

Het meisje aarzelde even met haar antwoord. Zij zette haar zwartstrooien hoed af en trok haar eenvoudig manteltje uit. Haar wangen bloosden onnatuurlijk, toen zij eindelijk antwoordde: "Nee, dat was het niet. Hij prees mij zelfs bijzonder, terwijl hij het borduurwerk bekeek; maar toen —"

"Toen kwam er twist over de betaling, niet waar?"

Met neergeslagen oogen schudde het jonge meisje haar hoofd. "Over de betaling hebben wij heel niet gesproken. Mijnheer Essinger zei allerlei dingen tegen mij, die mij vreeselijk verlegen maakten, ofschoon zij zeer vriendelijk klonken. En toen — toen deed hij plotseling een poging, om mij te kussen."

"En wat verder?"

"Ik stootte hem weg en toen viel hij met een brutale heftigheid tegen mij uit; ik moest mijn boeltje inpakken en voortaan ergens anders werk zoeken, in plaats van bij hem. Ik weet nauwelijks nog, hoe ik op straat gekomen ben, en den weg hierheen heb kunnen afleggen, want ik had voortdurend een gevoel, alsof ik in het volgende oogenblik bewusteloos neer zou vallen. Ik heb ook nog nooit in mijn leven zooiets verschrikkelijks ondervonden."

De tranen vielen al weer over haar gezicht; juffrouw Nitschke haalde echter haar schouders op en zei eenigszins minachtend: "Lieve hemel, dat is toch nog niet het ergste, als er eens iemand een kus van u wil afdwingen. En u mag blij zijn, juffrouw Elze, dat u nooit iets ergers overkomt. Maar u hebt natuurlijk groot gelijk gehad, dat u het niet wilde laten welgevalen. Ik zou net zoo gedaan hebben, als ik van uw leeftijd was. Nu zult u dus van die zaak geen werk meer ontvangen?"

"Zeker niet en ik zou dat ook niet mogen aannemen. Ik wil nooit meer iets met dien akeligen man te doen hebben."

"Nu ja, dat is heel mooi en goed. Maar op welke manier hoopt u dan iets te verdienen? Ik dacht, dat het moeite genoeg had gekost, om gelegenheid voor u te vinden uw brood te verdienen. En nu is het daarmee ook al weer uit. Nu kunt u opnieuw van Pontius naar Pilatus loopen, opdat wij beiden niet zullen verhongeren."

Het gevoel van medelijden, dat eerst in haar gedrag was gebleken, was zichtbaar door een zeer onaangename stemming verdreven en zij behoorde

Schilderachtig hoekje.

niet tot de fijngevoelige naturen, die zich ter wille van anderen kunnen bedwingen. Dat het jonge meisje niet op haar laatste knorrige bewering antwoordde, maar slechts zwijgend met neergeslagen oogen het hoofd boog, scheen haar humeur nog meer te bederven. Zij begon zeer luid aan het fornuis met de pannen te rommelen en na eenigen tijd ging zij op een onvriendelijken toon voort: "Ja, wat moet er nu van komen? De paar stuivers, die ik nog in huis heb, zullen gauw genoeg uitgegeven zijn. Een nieuwe kamerbewoner is er nog niet gekomen en de huur is ook nog niet aan den huiseigenaar betaald. Als Krauze lastig wordt — en van dien man kan je alles verwachten — dan zitten wij eenvoudig op straat. Daar had u wel een beetje aan moeten denken."

"Maar ik had toch niet anders kunnen doen, juffrouw Nitschke, en u zei zelf toch zooveen —"

"Wat ik gezegd heb, heb ik gezegd. Ik ben zeer zeker een goethartige vrouw, en ik geloof, dat ook te hebben bewezen, toen ik u tien maanden geleden in huis nam. Of denkt u misschien, dat zooiets een kleinigheid is voor een arme vrouw, als ik ben?"

"Ik zou het ondankbaarste schepsel van de wereld zijn, als ik dat ooit kon vergeten, juffrouw Nitschke! De dood van mijn vader had mij immers van allen steun beroofd, en ik weet niet, wat er met mij had moeten gebeuren, als u mij niet edelmoedig in huis hadt genomen. Als u in mijn hart kon lezen, zou u weten, dat ik niets vuriger wensch, dan al uw weldaden duizendvoudig te vergelden."

De gedachte, dat ik u daarentegen slechts tot last kan zijn, maakt mij **No. 1** ongelukkiger dan ik kan zeggen."

"Dat wil ik wel gelooven, juffrouw Elze! En ik maak er u ten slotte immers geen verwijt van, dat u zoo weinig geschikt is, om geld te verdienen. Dat moeten uw overleden ouders verantwoorden. Over uw moeder wil ik niet spreken, want die heb ik niet gekend, en toen zij stierf, was u nog een kind. Maar uw vader — hij mag een zeer geleerde heer zijn geweest en ook een brave man — maar met uw opvoeding — neem mij niet kwalijk — heeft hij ernstig misdaan."

"Och, juffrouw Nitschke —"

"Nu zult u natuurlijk dadelijk weer tranen gaan storten zooals altijd, als men zijn naam noemt. Maar wat waar is, moet daarom toch waar blijven. En ik zeg het ronduit: voor een man, die zijn kind niets geen geld kan nalaten, heeft hij u heel verkeerd opgevoed. Een beetje Fransch, een beetje muziek, een beetje schilderen en nog een beetje van duizend andere dingen — maar niets nuttigs, niets, waarmee u zich zonder honger en verdriet door het leven kunt slaan. Nu, en dan die overdreven teederheid! — Je kan een teringachtigen papegaai niet angstiger tegen ieder tochtje beschermen, dan hij het met u heeft gedaan. Dus moest u natuurlijk wel zoo hulpeloos blijven als een klein kind. Als hij nu kon zien, wat hij met zijn zoogenaamde groote liefde teweeg heeft gebracht, zou hij het wel bitter betreuren. Maar tijdens zijn leven had een eenvoudige werkster het immers niet mogen wagen, den geleerden man eenigen raad te geven, en nu hij in het graf ligt, is het te laat."

Misschien zou de stroom van haar redevoering nog lang op denzelfden toon voortgegaan zijn, als het gesnik van het meisje haar ten laatste niet had aangespoord, om een blik te slaan op den stoel aan het raam. Daar zat het beklagenswaardige schepsel, wanhopig in elkaar gezonken, met haar zakdoek voor het gezicht.

Toen zij de ruwe stem der scheldende vrouw niet meer hoorde, hief zij haar blond hoofd op en zei zacht: "Heb nog maar een beetje geduld met mij, juffrouw Nitschke; ik zal u niet lang meer tot last zijn, want er moet toch een bezigheid voor mij te vinden zijn — al zou ik mij ook als dienstbode verhuren. Maar tot zoolang — ik smeek er u van ganscher harte om — spaar de nagedachtenis van mijn armen vader. Voor mij is hij de edelste en volmaaktste van alle menschen."

De brave juffrouw Nitschke scheen voornemens eenigen niet eerbiedigen twijfel hieromtrent uit te spreken. Maar een luid kloppen op de deur belette haar reeds na de eerste woorden het voortzetten van haar redevoering en haar mager gezicht kreeg dadelijk een onderworpen uitdrukking, toen zij den binnenkomenden man herkende.

Het was een groote, magere man, van misschien vijf en dertig jaar, met een smal, bleek, behalve kleine bakkebaardjes, gladgeschoren gezicht, een buitengewoon dunnen neus en bloedeloze, saamgedrukte lippen. Zijn zwart pak was onberispelijk van snit en zeer zindelijk; zijn keurig linnengoed scheen pas zooveen onder het strijkijzer te zijn geweest. Maar zijn voorovergebogen houding en zijn zeer groote handen en voeten waren oorzaak, dat hij ondanks zijn goedverzorgde kleding geen deftigen indruk maakte.

Een vlugge blik uit de koele grijze oogen van den bezoeker ging naar het aan het raam zittende jonge meisje; toen wendde hij zich stuursch tot juffrouw Nitschke, die druk bezig was, met haar keukenschort een der houten stoelen af te stoffen.

"Doe geen moeite; ik ben niet van plan, mij hier lang op te houden. Het is al onaangenaam genoeg voor mij, dat ik zelf moet komen, om de vervallen huur te innen, maar het schijnt wel, dat ik tot den jongsten dag zou kunnen wachten, zonder dat u die vrijwillig bracht."

Hij haalde een groote, met papieren volgepropte portefeuille voor den dag, om daarin naar de kwitantie te zoeken. Juffrouw Nitschke stond ver-

leggen aan haar schort te frommelen en kwam eindelijk met haar geldelijke verlegenheid voor den dag.

„U zult zeker wel geduld met mij willen hebben, mijnheer Krauze! Het is een slechte tijd voor een alleenstaande vrouw, die met werken den kost moet verdienen. Ik heb toch tot nu toe altijd trouw betaald.”

„Dat is niets bijzonders,” zei hij koel, „maar doodeenvoudig uw plicht. En ik wil in uw belang hopen, dat u ook dezen keer in staat is, om uw huurschuld te betalen. Ik moet mijn renten eveneens op tijd afdragen en kan geen slechte betalaren in mijn huizen houden.”

De koele toon van zijn woorden was ontmoedigend genoeg. Men behoefde slechts een blik te slaan op zijn wasbleek, ondoorgrondelijk gezicht, om te begrijpen, dat men bij dezen man niet op medelijken behoefte te hopen.

„Ik heb tegenspoed gehad met mijn gemeubileerde kamer,” klaagde juffrouw Nitschke. „Sedert twee maanden staat die leeg en de laatste bewoner is er van door gegaan, zonder de huur te betalen. Er zijn zooveel slechte menschen op de wereld, mijnheer Krauze, en met een alleenstaande vrouw doet iedereen, wat hij wil.”

De huisheer had eindelijk het gezochte papier gevonden. „Het is erg voor u, als u u door den eersten den besten schurk laat bedriegen,” zei hij, „maar u kunt onmogelijk verlangen, dat ik daaronder zal lijden. Hier is de kwitantie. Laten wij de zaak spoedig afhandelen, want ik heb weinig tijd.”

„Maar ik kan niet betalen; ik heb op het oogeblik geen vijf mark in huis. Als u mij nog een week uitstel zou willen geven!”

„Zoo? Kunt u niet? Dat is zeker zeer onaangenaam. Dan moet ik u dus op straat zetten.”

„Ach, lieve hemel! Dat zult u een arme weduwvrouw toch niet aandoen, mijnheer Krauze! Als u mij en die arme wees op straat zet, blijft er voor ons niets anders over, dan in het water te springen.”

De grijze oogen van den man keken andermaal glurend naar de angstig luisterende Elze, en er speelde een kwaadaardige glimlach om zijn dunne lippen.

„O, ik denk, dat het die arme wees niet moeilijk zal vallen, om zichzelf en u uit de verlegenheid te redden. Als men er zoo goed slag van heeft, om met zijn mooi gezichtje iemand in te palmen —! U is toch wel dezelfde Elze Lobener, juffrouw, die al hier in huis was, toen mijn zoon de gemeubileerde kamer van juffrouw Nitschke bewoonde!”

Een gloeiende bloe kleurde Elze's lief gezicht. Zij stond spoedig op, maar was zoo ontsteld en verlegen, dat er geen woord over haar lippen kwam. De weduwe moest in haar plaats antwoorden.

„Zeker is zij het, mijnheer Krauze, de dochter van doctor Lobener, die zooveel uitvindingen heeft gedaan of tenminste heeft willen doen. Ik heb haar uit goedhartigheid bij mij opgenomen, omdat zij geen thuis had, toen haar vader gestorven was. Hij heeft haar immers geen cent nagelaten! Zelfs de meubelen en de boeken zijn verkocht moeten worden, opdat hij netjes begraven zou kunnen worden. Het was treurig en ik wilde haar niet aan haar lot overlaten en haar van den slechten weg afhouden.”

„Zoo? En hoe noemt u dan den weg, dien de juffrouw achter uw rug heeft bewandeld? Ik denk, dat die ook niet zoo heel gunstig was.”

Juffrouw Nitschke achtte zich beleedigd. „Mijnheer Krauze, ik ben een arme weduwe, maar —”

„Nu, u behoeft niet dadelijk zoo op te stuiven. Misschien hebt u ook heel niets van die vrijerij geweten.”

Het verbaasde gezicht van de vrouw scheen inderdaad van haar argeloosheid te getuigen. „Mijn hemel! Met wien moet zij dan verkeer hebben gehad, mijnheer Krauze?”

„Met mijn zoon. De zaak is nu wel afgehandeld, maar u kunt toch begrijpen, dat ik zulke menschen niet in mijn huis wil hebben. En u kunt de juffrouw er voor bedanken, dat ik u geen uitstel van betaling toesta en onmiddellijk den deurwaarder op uw dak zal sturen.”

De wakkere vrouw kon zich van schrik niet beheerschen. Zij sloeg haar handen in elkaar en viel heftig tegen Elze uit. „Is het mogelijk? Moet ik zulke dingen van u hooren? Waarom spreekt u niet? Waarom zegt u niet tegen mijnheer Krau-

ze, dat hij zich vergist, dat u nooit iets met den advocaat te maken hebt gehad? Was u gisteren dan niet zeer verontwaardigd, alleen omdat iemand u een kus had willen geven?”

Elze verborg haar gezicht in haar handen en sprak geen woord.

Krauze zei echter: „De juffrouw zal het feit niet durven loochenen. En het zou haar ook niets helpen, want ik heb de bewijzen in handen. Hebt u niet zelfs met mijn zoon gecorrespondeerd, sedert hij uit Breslau vertrokken is?”

„Wat? Achter mijn rug? En zij doet altijd, alsof zij niet tot tien kan tellen! Dat heeft men nu tot dank voor al zijn weldaden.”

Elze liet haar handen vallen en sloeg verwijtend haar mooie oogen op de driftige vrouw. „Ik heb u geen schande aangedaan, juffrouw Nitschke,” zei ze nederig. „Wat er tusschen mij en den advocaat is

den, wordt u allebei de deur uitgegooid. In het tegenovergestelde geval had ik misschien nog een oog dichtgedrukt en tot den eersten van de volgende maand met de vervallen huur gewacht.”

Hij zette zijn hoed op en liep naar de deur.

Met smeekend opgeheven handen kwam juffrouw Nitschke naar hem toe. „In vredesnaam, mijnheer Krauze, maak mij niet ongelukkig. Ik wil immers graag alles doen, wat in mijn vermogen is, maar zet mij niet op straat.”

„U hebt mijn laatste woord gehoord. Als dat schepsel morgen nog bij u is en u intusschen de huur niet hebt betaald, dan gaat u eruit. Dat is toch duidelijk genoeg en u weet dus, hoe u u moet gedragen. Goeden morgen!”

Zonder nog eens naar Elze te kijken, verliet hij de woning.

II

Minutenlang had Elze geduldig den stroom van verwijten en scheldwoorden over zich heen laten gaan, waarmee juffrouw Nitschke haar na het vertrek van den huisheer overlaadde. Maar ten laatste werden de beleedigingen zelfs voor haar nederige onderdanigheid te erg.

„Waarom behandelt u mij als een misdadigster? Wat heb ik gedaan, dat ik zulke vreeselijke dingen tegen mij moet laten zeggen? Als ik verkeerd heb gedaan, ben ik daarvoor dan nog altijd niet hard genoeg bestraft?”

„O, men zal de jongedame ten slotte nog met glacéhandschoenen moeten aanpakken. U hebt waarlijk wel reden, om de trotsche en beleedigde onschuld te spelen! Het zal immers prettig worden, als wij morgen samen gaan bedelen, om later ergens in een hoek te kruipen, tot de politie ons als daklozen opsluit. Ik had nooit kunnen veronderstellen, dat mijn goedheid zulke rente zou opbrengen.”

„U zult geen reden hebben, om uw goedhartigheid te betreuren, juffrouw Nitschke!” verklaarde het jonge meisje, wier tranen plotseling ophielden te vloeien. „De man heeft immers duidelijk genoeg gezegd, onder welke omstandigheden hij u uitstel van betaling wil geven. Het spreekt dus vanzelf, dat ik, het gehate beletsel, wegga.”

„Nu, het zal zeker het verstandigste zijn, als u zoo spoedig mogelijk een andere woning zoekt. Maar u kunt het ook evengoed nalaten, want u vindt er natuurlijk geen, en ten slotte komt u toch weer onder mijn dak.”

Elze's gezicht had een eigenaardig strakke uitdrukking gekregen. Zij schudde vastbesloten haar hoofd. „Neen, wees u maar niet bang. Ik zal wel ergens onder dak komen. U kunt mijnheer Krauze gerust nu al berichten dat hij mij nooit meer in zijn huis zal aantreffen.”

Ofschoon zij niet meer schreide en klaagde, moest er toch iets in den toon van haar stem zijn, dat weerklink vond in het eenigszins gevoelige hart van juffrouw Nitschke, want na een kort stilzwijgen zei ze: „Voor mijnheer Krauze is het natuurlijk de hoofdzaak, dat de geschiedenis tusschen u en den advocaat uit raakt. En omdat de jongeman u toch slechts voor den gek houdt, deed u als verstandig meisje het beste, door den ouden man in zijn humeur te houden. Schrijf den advocaat een brief, dat u niets meer van hem wilt weten, of iets van dien aard. Ik laat dit schrijven dan aan den huisheer zien, opdat hij het zal kunnen lezen en zelf in de bus gooien. Zooals ik dien man beoordeel, zal hij ons allebei dan 'n heelen tijd met rust laten.”

Terwijl juffrouw Nitschke sprak, had Elze haar hoed opgezet en haar mantel aange trokken. Haar gezicht was nu doodsbalek, maar toonde tevens een koele vastbeslotenheid zooals nooit tevoren.

„Ik wil wel gelooven, juffrouw Nitschke, dat u het goed met mij meent en geen laagheden van mij verwacht. Maar u kunt toch onmogelijk van mij verondersteld hebben, dat ik op uw voorstel zou ingaan.”

„Nu, u moet zelf maar weten, wat doelmatig en nuttig voor u is. U wilt dus waarlijk een andere woning gaan zoeken?”

Elze stond al aan de deur. „Ja.”

„En uw boeltje — zult u dat laten halen?”

„Zeker! Maar als — als dat niet al vandaag of morgen zou gebeuren, mag ik u zeker wel verzoeken, mijn weinige bezittingen intusschen nog in bewaring te houden. „En dan” — de woorden kwamen slechts met moeite over haar lippen — „dan wil ik u nog eens van harte bedanken voor al het goede, dat u aan mij hebt gedaan.”

(Wordt voortgezet)

Tooveresje

*

*Meisje, 'k heb zoo'n kale kamer,
Kom eens hier en fleur hem op.
Hier zijn plaatjes, daar een hamer;
Wil je kledjes of een pop?
Spijkers, stijfjes, kom geef op maar,
Want je handjes zijn zoo fijn.
Zeg maar, waar 't moet staan of hangen,
Dan zal ik wel hamer zijn.*

*O, wat is het nu heel anders,
Wat een sfeer en wat een kleur!
Kijk eens wat een stemmig hoekje
En dien vogel op de deur.
Alles heb je bloei gegeven,
En geloof je dat 'k niet mist,
Dat ik zooveel moois en kostbaars
Had verborgen in die kist?*

*Wil je nog een beetje blijven?
'k Geloof, er moet nog meer gedaan,
Want ik heb nog in mijn binnenst
Zooveel goeie dingen staan,
Die nog wachten 't tooveresje,
Dat ze wekt en eensklaps rendt
Tot zoo'n mooi en edel wezen,
Dat men mij niet meer herkent.*

M. v. W.

voorgevallen, is doodonschuldig. Het kan verkeerd zijn geweest, dat ik u er niets van verteld heb, maar zoo'n behandeling heb ik daardoor niet verdiend.”

„Nu hoort u het,” zei de huisheer. „Uw beschermeling maakt er volstrekt geen geheim van, dat zij mijn zoon naloopt.”

„Neen — dat is te erg!” riep Elze met de wanhoop van een onbarmhartig mishandeld schepsel. „Wat heb ik u misdaan, dat u mij zoo wreed beschimpt!”

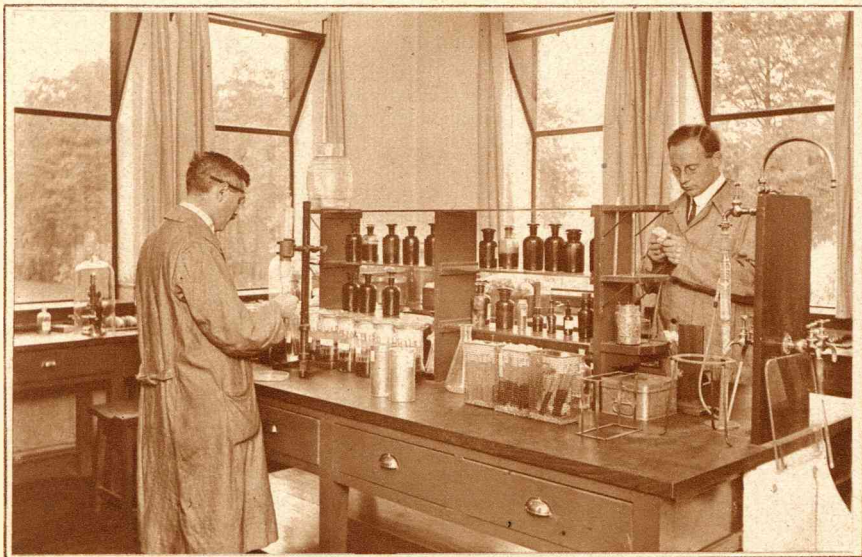
„O, ik vraag u duizendmaal om vergiffenis!” antwoordde Krauze met een spottende beleefdheid. „Ik kon natuurlijk niet vermoeden, dat u op dit punt zoo teergevoelig was. Nu, ik hoop toch, dat u op mijn zoon geen groote verwachtingen meer bouwt.”

Elze wilde iets antwoorden, maar schaamte en verdriet snoerden haar de keel dicht, en omdat zij niet kon vluchten, keerde zij haar kwelgeest den rug toe. Dat was echter voor juffrouw Nitschke, die blijkbaar slechts aan de onbetaalde huur dacht, een teeken, op haar beurt het meisje aan te vallen.

„Doe dan toch uw mond open! Vraag mijnheer Krauze tenminste om vergiffenis en belooft hem, dat er nooit meer zoiets zal gebeuren. Dat is toch wel het minste, wat ik van u kan verlangen.”

„Ik behoef niemand om vergiffenis te vragen, juffrouw Nitschke, en niets te beloven. Als de advocaat hier was, zou hij mij wel tegen zulke grofheden weten te beschermen.”

„Wel drommel nog toe, juffertje, wat is u verbazend licht geraakt!” zei Krauze, terwijl hij zijn portefeuille weer in den borstzak van zijn onberispelijk gekleede jas stak. „Nu, zooals u verlangt; ik heb geen zin, mij nog verder met u te bemoeien. Als juffrouw Nitschke beslist niet van u kan schei-

Bactereologisch laboratorium.

Interieur weegkamer.

Met den Warenkeuringsdienst op stap

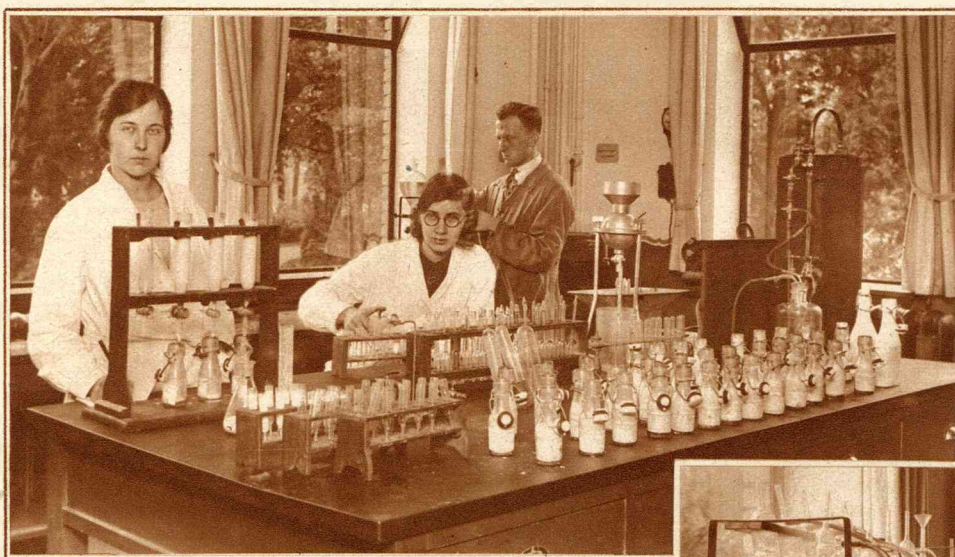
(Vervolg)

Hoewel sporadisch, worden toch nu en dan grove vervalschingen van melk met water aangetroffen. Bij dergelijke overtredingen zijn dan ook meermalen boeten van 2 à 300 gulden opgelegd geworden, terwijl de Kantonrechter zelfs de macht heeft bij individuele hechtenisstraffen van 6 maanden op te leggen.

Het controleren van watervoorzieningen (pompen, putten enz.) bij bakkers, limonadefabrikanten, melkverkoopers enz. is dit jaar met kracht ter hand genomen.

Alle soortgelijke bedrijven moeten op hun perceel de beschikking hebben over een deugdelijke watervoorziening. Vele dezer watervoorzieningen moesten ondeugdelijk worden verklaard. Het is dan ook een verblijdend teken, dat de meeste gemeentebesturen het nut van leidingwater hebben ingezien en men thans in het overgrote deel der Limburgsche gemeenten over leidingwater beschikken kan.

Jammer, dat in sommige gevallen de gemeentebesturen of waterleidingmaatschappijen, door te vergezochte zuinigheid, geen uitbreiding willen geven aan het plaatselijk net voor afgelegen perceelen, zelfs al wil de bewoner aansluiting ten koste van geldelijke offers.

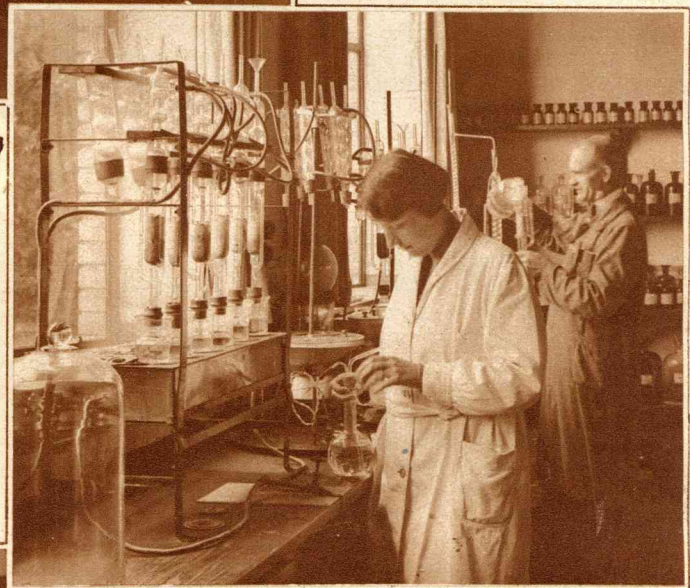
Het melklaboratorium.

Een geval ter navolging kwam te onzer kennis. De burgemeester van een onzer Limburgsche gemeenten, waar besloten was tot een waterleidingmaatschappij toe te treden, voorzag, dat meerdere afgelegen perceelen geen aansluiting aan het net der waterleiding zouden kunnen krijgen.

Daarom werd door hem in het af te sluiten contract de bepaling opgenomen, dat bij de afgelegen perceelen brandkranen geplaatst moesten wor-

den, zoodat de bewoners van bedoelde perceelen, zonder extra kosten, kunnen profiteren van het genot eener deugdelijke watervoorziening.

De controle op het consumptie-ijs (vanille-ijs, room-ijs enz.) is ook van groote beteekenis. Om een deugdelijk product te kunnen bereiden, is een eerste eisch, dat de grootst mogelijke zindelijkheid betracht wordt. De bereidplaatsen worden dan ook herhaaldelijk gecontroleerd en de

Bij het raam van het groote laboratorium.

Interieur van het groote laboratorium.

noodige wenken gegeven. Iedere nieuwe verkooper van ijs ontvangt van den warenkeuringsdienst een circulaire, bevattende verschillende wenken, welke bij de bereiding moeten worden in acht genomen. Momenteel is door vele Limburgsche gemeenten een regeling ontworpen, waarbij bepaald wordt, dat alvorens iemand een vergunning tot het verveken van consumptie-ijs bekomen kan, hij vooraf geneeskundig geschikt bevonden moet worden. Dit geldt eveneens voor die personen, welke bij de bereiding van consumptie-ijs behulpzaam zijn. Zij mogen geen bacillendragers en niet lijdende aan tuberculose zijn. Alvorens de vergunning wordt afgegeven, vraagt het gemeentebestuur eerst aan den Warenkeuringsdienst of de bereidplaats in kwestie aan de eischen voldoet. Het nemen der ijs-monsters moet onder de noodige

voorzorgen geschieden. Hiervoor wordt alleen gebruikt gemaakt van steriele monsterflesschen. Er mag niet meer dan een uur verlopen zijn tusschen het nemen van de monsters en het gieten der platen voor het bacteriologisch onderzoek.

Daartoe heeft de dienst een z.g. reizend laboratorium moeten inrichten, hetgeen in de zomermaanden afwisselend te Maastricht, Heerlen, Kerkrade en Roermond wordt opgesteld. De keurmeesters kunnen dan per motor het geheele district bestrijken. Twee scheikundigen zijn daarbij doende, om de monsters direct te verwerken. In het afgelopen seizoen werden o.a. acht Zondagen besteed aan het nemen van ijs-monsters.

Als bereidplaats diende voorheen zeer vaak een vies, onzindelijk open plaatsje achter het huis; het ijs werd somtijds gedraaid naast een open privaat, mestvaalt of rioolput. Daarin is thans een zeer groote verbetering gebracht aan de hand van het Algemeen Besluit der Warenwet.

Er is een afzonderlijk Koninklijk Besluit ver-

Administratiekantoor.

Minister gegeven voorschriften, waarvan een exemplaar o.a. wordt toegezonden aan de 104 gemeentebesturen van het district.

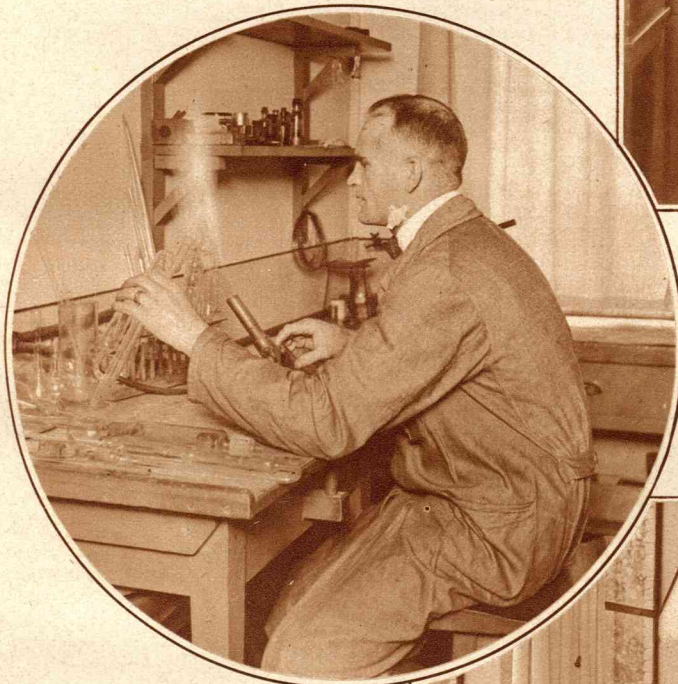
Het administratieve personeel draagt o.a. zorg, dat alle verrichtingen, in-

specties, bemonsteringen en resultaten van onderzoek daarvan op de kaart van den betrokken handelaar of verkoper worden aangeteekend.

Iedere winkelier, grossier, melkverkooper, fabrikant enz. heeft een eigen kaart, waarop alle inspecties, bemonsteringen, maatregelen, enz. in tijdsvolgorde. Het bijhouden van deze kaarten vraagt zeer veel werk, als men nagaat, dat in dit district zich ongeveer 10.000 winkeliers, slagers, bakkers, melkverkoopers, fabrikanten, enz. bevinden.

Alle getroffen maatregelen als processen-verbaal, waarschuwingen, enz. worden door tussenkomst van den burgemeester aan de betrokken personen uitgereikt, opdat ook deze, voor zijn gemeente als hoofd der gemeente-politie, inzage van de getroffen maatregelen kan nemen.

Zeer vele bona-fide handelaren vinden den Warenkeuringsdienst een instelling, welke ook voor hun belangen opkomt. Werden deze fabrikanten en handelaren vroeger in zekeren zin door hun knoeiende concurrenten gedwongen, zulks eveneens te doen, teneinde aan de concurrentie het hoofd te kunnen bieden, thans worden zij tegen dergelijke oneerlijke concurrentie door de Warenkeuringsdiensten beschermd.

Bij den glasblazer, die de verschillende instrumenten vervaardigt.

schenen „het Consumptie-ijs Besluit,” dat eischen stelt, zoowel aan de bereidplaatsen als aan het product zelf, en dat met 1 Januari 1930 in werking zal treden.

De algemeene leiding, zoowel van den binnen- als buitendienst berust bij den directeur-scheikundige. Hij is voor dit gebied belast met de nauwkeurige uitvoering der Wet en de Koninklijke Besluiten enz. Ieder jaar wordt door hem een verslag opgemaakt, volgens door den

In het speelvertrek.

Een kleine collectie in beslag genomen goederen.

De afgekeurde waar wordt met petroleum overgoten om het voorgoed onbruikbaar te maken.

GOUDDORST

Vrij naar het Engelsch van E. Philips Oppenheim

U gaat met me praten over Afrika, is 't niet?" herinnerde zij hem. „Zouden we niet ergens in de schaduw kunnen gaan zitten. Ik ben ontzettend warm geworden van het loopen van het station hier naar toe.”

Hij leidde haar naar het grasveld, en zij gingen zitten onder een cederboom. Hij deed erg onhandig, en was slecht op zijn gemak, maar zij had tact genoeg voor twee.

„Ik kan niet begrijpen,” begon hij, „hoe de menschen belang kunnen stellen in al die dingen, die tegenwoordig in de courant komen. Maar als u afgrijselijken wilt, die kan ik u geven. Op één man, die slaagt, daarginds, zijn er twaalf, die het den kortsten weg vinden naar de hel. Als u wilt, kan ik u vertellen van de dagen, dat ik gebrek leed.”

„Gaat u door.”

Zooals zoovelen, die maar zelden spreken, had hij de gave, als hij dat verkoos, om zijn ervaringen in levendige — hoewel ietwat ruwe — taal weer te geven. Hij vertelde haar van de dagen, dat hij met de koelies gewerkt had op de oevers van den Congo in alle opzichten een slaaf, behalve in naam — als de gloeiende zon hun hersens tot waanzin dreef, en de palmwijn hen veranderde in huilende duivels. Hij verhaalde haar van de inboorlingen van Bekwando — van de dagen, die zij te midden van hen hadden doorgebracht — in die vuile hut, toen hun lot dag aan dag in de waagschaal hing, en iedere schreeuw, die opging uit de krijgslieden, die rond de hut van den koning verzameld waren, een kreet des doods was. Hij sprak van hun uiterlijk succes, van het verleen van de concessie, die den grondslag voor zijn vermogen gelegd had, en vervolgens van dien verschrikkelijken tocht terug door het geboomte, achtervolgd door de inlanders, die reeds spijt gekregen hadden van hun toestemming, en uur aan uur hun op de hielen zaten, slechts daarop wachtend, dat zij zouden gaan slapen of rust nemen, om hen dan te overvallen en terug te slepen naar Bekwando, waar zij dan hoogstwaarschijnlijk zouden worden ter dood gebracht als offers aan den afgod.

„Het waren alleen onze revolvers, die hen op een afstand hielden,” ging hij voort. „Ik schoot er acht of negen van hen neer, nu en dan, als ze te dichtbij kwamen. En als men hen dan hoorde huilen over de lijken, dat was een van de afschuwelijkste dingen, die u zich kunt voorstellen. Maanden en maanden daarna kon ik er niet van slapen. Ik werd menigmaal 's nachts wakker, en verbeelde mij, dat ik dat vervloekte gehuil aan mijn venster hoorde — ja, zelfs 's nachts aan boord, als ik vóór den opgang van de maan aan dek was, meende ik het uit het water te hooren oprijzen. Ugh!”

Zij huiverde.

„Maar u bent allebei ontkomen?” zei ze.

Er was een oogenblik stilte. De schaduw van den cederboom was diep en koel, maar ze gaf Trent maar weinig verlichting. Het zweet stond in groote druppels op zijn voorhoofd, hij haalde enkele oogenblikken met korte tusschenpoozen adem, alsof hij dreigde te stikken.

„Neen,” antwoordde hij, „mijn compagnon stierf binnen een mijl of twee van de kust. Hij was zwaar ziek, toen we op weg gingen, en ik moest

hem vrijwel den heelen laatsten dag dragen. Ik heb mijn best voor hem gedaan — dat heb ik maar het mocht niet baten. Ik moest hem achterlaten. Het was nergens goed voor, om zich op te offeren voor een doode.”

Zij knikte deelnemend.

„Was hij een Engelschman?” vroeg ze.

Hij zag die vraag onder de oogen, juist zooals hij jaren tevoren den dood onder de oogen had gezien, toen die op hem loerde, enkele passen van den loop van zijn revolver.

„Hij was een Engelschman,” zeide hij. „De eenige naam, waarmee we hem ooit hadden hooren noemen, was Monty. Sommigen zeiden, dat hij een gentleman aan lager wal was. Ik voor mij geloof dat zeker.”

Zij merkte niets van zijn gespannen en doordringenden blik. Zij zag totaal niet, welk een uitdrukking van ontzaglijke verlichting over zijn gelaat gleed, toen hij begreep, dat zijn woorden geen enkele bijzondere beteekenis voor haar hadden.

„Het is werkelijk heel treurig,” zeide zij. „Als hij was blijven leven, dan zou hij de concessie met u gedeeld hebben, veronderstel ik?”

Trent knikte.

„Ja, we hadden gelijke rechten als compagnon. We hadden een afspraak gemaakt, volgens welke de overlevende alles zou krijgen, als de ander stierf. Maar ik verlangde daar niet naar. Ik had liever gehad, dat hij er zich doorheen geslagen had;

w erkelijk, dat had ik liever gehad,” herhaalde hij met zenuwachtigen nadruk. **No. 11**

„Daar ben ik van overtuigd,” antwoordde zij. „En vertelt u me nu iets van uw loopbaan in de City, nadat u in Engeland gekomen was. Ziet u, ik ben nauwelijks één keer geweest in wat u geldmenschen de City noemt. In zeker opzicht moet dat interessant wezen.”

„Daar zou u heel gauw anders over denken,” zeide hij. „Dat is geen plaats voor jongedames als u. Het is een leven van leugens, en spelen, en bedrog. Er zijn tijden geweest dat ik het haatte. En ik haat het nu.”

Zij was oprecht verbaasd. Wat een taal voor iemand, die pas millionair geworden was!

„Ik dacht,” zei ze, „dat het leven in de City voor hen, die er aan deelnamen, een sterkere bekoring had, dan wat ook in de wereld.”

Hij schudde het hoofd.

„Het is een afschuwelijke bekoring,” zeide hij. „Je bent in den stroom, en je moet zorgen, dat je niet meedrijft. Je speelt en dobbelt met andere menschen, en als je wint, gnuif je. Al dien tijd snij je je geweten in stukken — als je tenminste ooit een geweten had. Je bent nooit heelemaal oneerlijk, en je bent nooit heelemaal eerlijk. Je komt er nummer één uit, en achteraf heb je een hekel aan je zelf. Het is een laag leventje.”

„Nu,” merkte zij na een poosje op, „u hebt me buitengewoon verrast. In ieder geval bent u nu rijk genoeg, om er niets meer mee te doen te hebben.”

Hij trapte wild een pijnappel weg. „Als ik kon,” zeide hij, „zou ik morgen mijn kantoor sluiten, mijn zaken verkoopen, en op een boerderij gaan wonen. Maar ik moet houden, wat ik veroverd heb. Hoe meer je slaagt, des te meer raak je er in vast. Het is een soort slavernij.”

„Hebt u geen vrienden?” vroeg ze. „Ik heb nooit een vriend in mijn leven gehad,” antwoordde hij.

„Maar u hebt dan toch gasten!” „Die heb ik gisterenavond weggestuurd.”

„Hoe zegt u?” zei ze verbaasd. „Ja, dat wil zeggen — mijn nichtje heb ik weggestuurd. En ze komen niet meer terug ook. Maar er is nog een man hier, met zijn vrouw en dochter, die ik niet zoo gemakkelijk kwijt kan raken,” ging hij somber voort. „Maar ze gaan er uit. Ik zou er heel wat voor geven, als ik ze nu al kwijt was.”

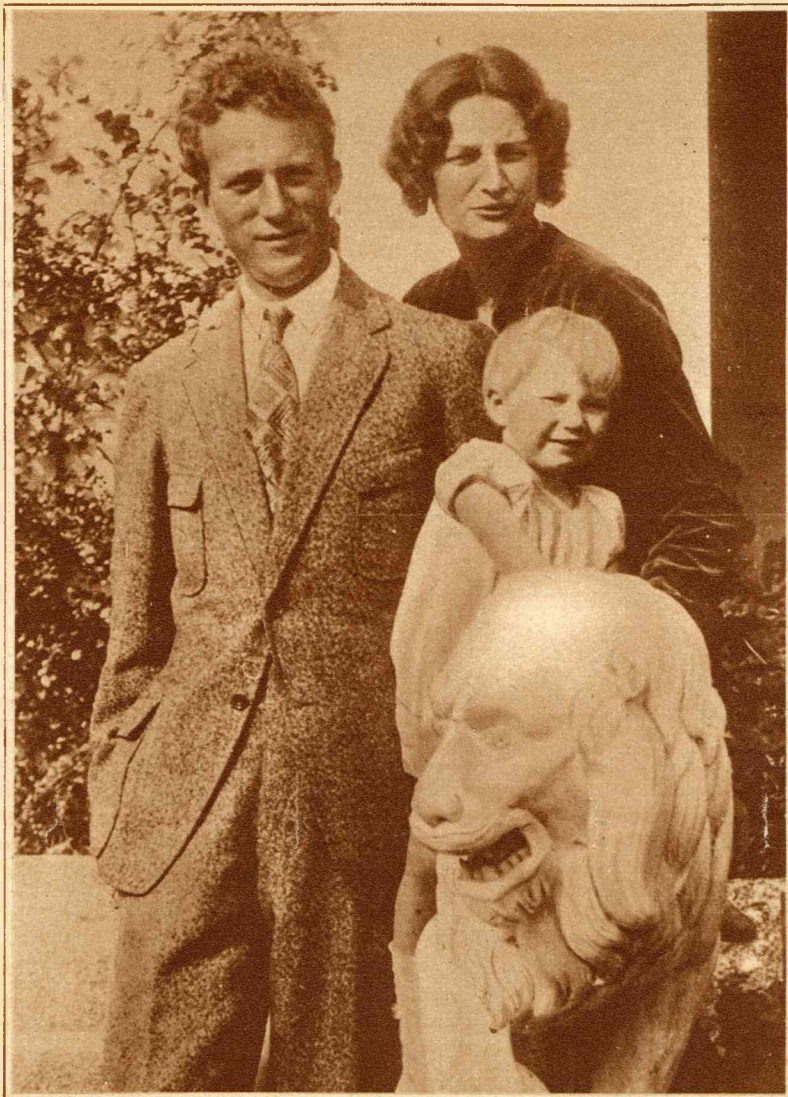
Hij was opgestaan, en stond nu met zijn rug naar den cederboom, terwijl hij met starende oogen in de verte keek, waar het zonlicht op de helling van een verwijderden heuvel viel, die bontgekleurd was van plekken en strepen gele brem, en purperen hei. Thans merkte zij zijn verstrooidheid, en zag eveneens door de opening van het geboomte.

„U hebt een prachtig gezicht hier,” zeide zij. „U houdt veel van buiten, is 't niet?”

„Heel veel,” antwoordde hij. „Het is niet iedereen, die dat naar waarde weet te schatten,” merkte zij op. „Voor al, wanneer hij zijn leven heeft doorgebracht zooals u.”

Hij zag haar nieuwsgierig aan. „Ik zou wel eens willen weten,” zeide hij, „of u er eenig idee van hebt, hoe ik mijn leven heb doorgebracht.”

„U hebt me in ieder geval een heel

Kroonprins Leopold van België met zijn echtgenoot Prinses Astrid van Zweden en hun twee-jarig dochttertje, Prinses Josephine Charlotte. Het kostte den fotograaf heel wat moeite het vorstelijk gezin te kien, maar op een wandeling in de koninklijke tuinen wist hij er toch in te slagen, dit leuke kiekje te vervaardigen.

aardig idee gegeven, hoe u een deel ervan hebt doorgebracht."

Hij haalde diep adem, en zag op haar neer. „Ik heb u heelemaal geen idee daarvan gegeven," zei hij op vasten toon. „Ik heb u een paar voorvallen genoemd, dat is alles. U hebt tot mij gesproken, alsof ik een gelijke was. Luister. U bent waarschijnlijk de eerste dame, met wie ik ooit gesproken heb. Ik wil u niet misleiden. Ik heb nooit een greintje opvoeding gehad. Mijn vader was een timmerman, die zichzelf doodgedronken heeft, en mijn moeder werkte in een fabriek. Ik was in het werkhuis, toen ik een jongen was. Ik ben nooit goed op school geweest. Ik weet niet eens, hoe ik goed moet spreken, maar ik zou er nog slechter aan toe zijn dan nu, als ik me niet had moeten afgeven met een aantal lui in de City, die behoorlijk opgevoed waren. Ik ben ellendig onwetend. Ik heb lage neigingen — bij hoopen. Een paar avonden geleden was ik dronken. Zoo heb ik verscheidene dingen gedaan, als menschen, die beesten zijn. Nu weet u het. Wilt u nu niet weglopen?"

Zij schudde het hoofd, en zag hem glimlachend aan. Zij steelde geweldig belang in hem.

Als dat het ergste is," zeide zij zacht, „dan ben ik nog niet afgeschrikt, u weet, dat het mijn beroep is, om over mannen en vrouwen te schrijven. Ik behoor tot een wereld van afgesleten types, en als men nu eens iemand ontmoet, die anders is, dan is dat een heele weelde."

„Het ergste!"

Een plotselinge vrees deed hem huiveren, en deed het bloed in zijn aderen verstijven. Zijn hart scheen op te houden met kloppen, en zijn wangen waren doodsbleek.

„Het ergste!"

Hij had haar niet verteld, dat hij een dief was, dat de grondslag van al zijn vermogen een leugen was; dat er een man leefde, die heel dezen schitterenden triomf zou kunnen verbrijzelen, en hemzelf verpletteren. Een hartstochtelijke vrees, dat zij ooit van die dingen zou hooren, ontkiemde op dat oogenblik in zijn hart, om hem nooit meer geheel te verlaten.

Het geluid van een voetstap dichtbij deed hen beiden het hoofd omwenden. Langs het kronkelpad kwam Da Souza, met een leelijken grijs op zijn bleek gelaat, terwijl hij een sigaar rookte, waarvan de geur de lucht scheen te vergiftigen. Trent keerde zich tot hem met een gezicht, waarop onweer te lezen stond.

„Wat heb je hier nodig, Da Souza?" vroeg hij wild.

Da Souza stak afwerend zijn handen op.

„Ik liep hier wat rond," zeide hij, „en ik zag jou door de boomen. Ik wist niet, dat je om zoo aangename reden verhinderd was," voegde hij erbij, met groetende beweging van zijn hoed naar het meisje. „Anders zou ik je niet gestoord hebben."

Trent trapte het ijzeren hekje open, dat naar den tuin verderop leidde.

„Zoo. Ga dan nu weg, en kom hier niet weer," zei hij kortaf. „Er is ruimte genoeg voor je, om in te wandelen, en de lucht te verpesten met die afschuwelijke sigaren van je, zonder dat je hier hoeft te komen."

Da Souza zette zijn hoed weer op.

„Die sigaren, mijn vriend, zijn voortreffelijk," zeide hij. „We kunnen niet allemaal den tabak van een miljonair rooken, is 't wel, juffrouw?"

Het meisje, dat enkele aantekeningen in haar boekje maakte, ging voort met haar werk, zonder ook maar door het geringste te laten blijken, dat zij hem verstaan had.

Da Souza lachte hoonend, maar op dat oogenblik voelde hij een ijzeren greep op zijn schouder, en achtte het gewenscht om zich terug te trekken.

„Als je niet heengaat zonder nog een woord te zeggen," fluisterde de ander hem woedend in het oor, „dan zal ik je in den vijver smijten."

Hij ging snel heen, allesbehalve eervol, met een boosaardigen blik. Trent keerde naar het meisje terug. Zij keek naar hem op, en sloot haar notitieboek.

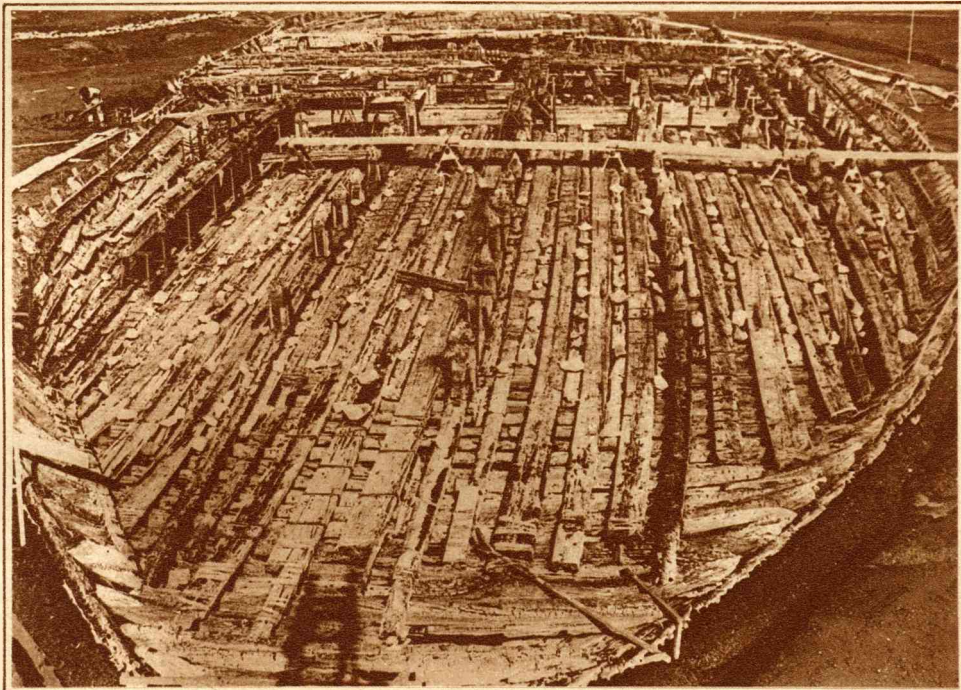
„U moet andere vrienden zien te krijgen," zei ze ernstig. „Wat een vreeselijke man!"

„Het is een beest," antwoordde Trent, „en gaan zal hij. Ik wou, dat ik hem nooit gezien had."

Zij stond op, liet haar notitieboek in haar zak glijden, en trok haar handschoenen aan.

„Ik heb genoeg van uw tijd in beslag genomen," zeide zij. „Ik ben u zoo verplicht, mr. Trent, voor alles, wat u me verteld hebt. Het is heel interessant geweest."

Zij reikte hem de hand, en de aanraking daarvan deed zijn hart kloppen van ongewone ontroering. Hij verbleekte bij de gedachte, dat zij nu aanstonds vertrekken zou. Hij gaf er zich rekenschap van, dat zij — zoodra ze het hek uitging — een wereld

Met de droogmaking van het meer Nemi is men thans zoover gevorderd, dat een der galeien van den krankzinnigen keizer Caligula bloot is komen te liggen. Schatten, die de kosten, een bedrag van ongeveer 10.000.000 lire, eventueel zouden kunnen dekken, zijn niet gevonden.

betrad, waar zij hopeloos voor hem verloren zou zijn. Daarom raapte hij al zijn moed tezamen, en was zelfs heel driest.

„U hebt me uw naam niet genoemd," herinnerde hij haar.

Zij lachte vroolijk.

„Wat verbazend on-journalistiek van me!" riep ze uit. „Ik had u een kaartje moeten geven. U weet niet beter, of ik zou een bedriegster kunnen zijn, die toegeeft aan een onvergeeflijke nieuwsgierigheid. Mijn naam is Wendermott — Ernestine Wendermott."

Hij herhaalde den naam.

„Dank u," zeide hij. „Ik begin nu aan meer dingen te denken, die ik u had kunnen vertellen."

„Nu, dan zou ik een novelle moeten schrijven, om ze er allemaal in te krijgen," zei ze. „Ik ben overtuigd, dat u me al het materiaal gegeven hebt, dat ik nodig had."

„Ik ga u iets heel vreemds en heel ongehoords vragen," zei hij opeens.

Zij zag hem vol verrassing aan, nauwelijks begripend, wat hij bedoelden kon.

„Mag ik u bij gelegenheid eens opzoeken?"

De ernst van zijn blik, en het ontzaglijk verlangen in zijn toon brachten haar bijna van haar stuk. Hij meende het stellig heel ernstig, en zij had hem verre van oninteressant gevonden.

„O, zeker," antwoordde zij vriendelijk, „als u dat graag wilt. Ik woon bij mijn tante, Culpolestraat no. 81. U moet dus 's middags op de thee komen."

„Dank u," zei hij eenvoudig, met een zucht van ontzaglijke verlichting.

Hij ging met haar mee naar het hek, en zij spraken over rhododendrons.

Dan zag hij haar na, tot zij nog maar een klein vlekje was geworden op den stoffigen weg. Zij had een rijtuig geweigerd, en hij had tact genoeg gehad,

om haar geenerlei vriendelijkheid op te dringen.

„Zijn kleine meisje!" mompelde hij. „Monty's kleine meisje!"

XVI

Ernestine Wendermott reisde zeer ongemakkelijk naar Londen terug, daar ze de elfde passagier was in een derde-klas coupé van een bijzonder ongeregelde en vertraagde trein. Toen zij aan het Waterloo Station aankwam, schudde zij haar japon uit met een gebaar van verlichting, en begaf zich in de richting van het strand. Halverwege de brug bevond zij zich opeens van aangezicht tot aangezicht tegenover een langen, knap uitzienenden jongeman, die zich in tegenovergestelde richting haastte. Hij bleef staan, toen hij haar herkende, nam zijn monocle af, en uitte een lichten kreet van blijdschap.

„Ernestine, waarachtig, dat is fijn! Ik heb geluk, vandaag."

Zij glimlachte even, en reikte hem de hand, maar het was duidelijk, dat deze ontmoeting haar niet in alle opzichten aangenaam was.

„Ik zie niet heelemaal in, waarin dat geluk bestaat," antwoordde zij. „Ik heb nu geen tijd te verknoeien, om met jou te praten. Ik heb haast."

„Je wilt me toch wel toestaan?" zei hij hoopvol, „om een klein eindje met je mee te lopen?"

„Ik ben niet bij machte, om dat te verhinderen — als je het de moeite waard vindt," antwoordde zij.

Hij keek haar aan — hij liep nu naast haar — en protesteerde goedgeluimd.

„Kom, Ernestine," zeide hij, „je moet geen wrok tegen me hebben. Misschien was ik een beetje haastig, toen ik zoo bepaald mijn meening te kennen gaf over je werk. Ik vind het niet prettig, dat je dat doet, en ik zal het ook nooit prettig vinden, maar dan heb ik ook alles gezegd. Je wilt toch niet, dat die kwestie altijd tusschen ons blijft, is 't wel?"

„Voor het oogenblik neemt dat werk al mijn tijd en al mijn gedachten in beslag," antwoordde zij.

„Met besliste uitsluiting van mij, veronderstel ik?" merkte hij op.

Zij lachte vroolijk.

„Mijn waarde Cecil! Wanneer heb ik je ooit reden gegeven, om ook maar voor één oogenblik, te veronderstellen, dat ik ooit tijd verknoeid heb met aan jou te denken?"

Hij had zich voorgenomen, om niet geërgerd te zijn, en hij zag zoowel haar taal als dien lach over het hoofd.

„Mag ik vragen, hoe je het maakt?" zeide hij.

„Ik maak het werkelijk heel goed," antwoordde zij. „De hoofdredacteur begint heel aardig tegen me te zijn, en de heeren doen al net tegen me, alsof ik een collega was. Dat is zoo aardig van hen."

„Zoo?" mompelde hij twijfelachtig.

„Ik heb juist het belangrijkste stuk werk afgemaakt, dat ze mij tot dusver hebben toevertrouwd, en ik heb ontzettend veel geluk gehad. Ik ben een miljonair gaan interviewen."

„Een man?"

Zij knikte.

„Natuurlijk!"

„Dat is geen passend werk voor je," riep hij haastig uit.

„Je zult me wel niet kwalijk nemen, als ik mezelf het beste in staat acht, om daarover te oordeelen," antwoordde zij koel. „Ik ben journalist en zolang het fatsoenlijk werk is, is de omstandigheid, dat ik een vrouw ben, van geen belang. Als iedereen, dien ik spreken moet, even beleefd tegen me is, als mr. Trent tegen me geweest is, dan zal ik me werkelijk heel gelukkig achten."

„Als wie geweest is?" riep hij uit.

(Wordt voortgezet).

De Kampioensrit van de K.N.M.V.

Zaterdag werd de kampioensrit van de K.N.M.V. gehouden, welke voor een groot gedeelte door Zuid-Limburg ging, waar vooral de non-stop te Vijlen groote moeilijkheden opleverde. Hierboven de eerste deelnemers komen Roermond binnen.

De non-stop te Vijlen. Een der deelnemers maakt een tuimeling.

De non-stop te Vijlen. Nog een slachtoffer.

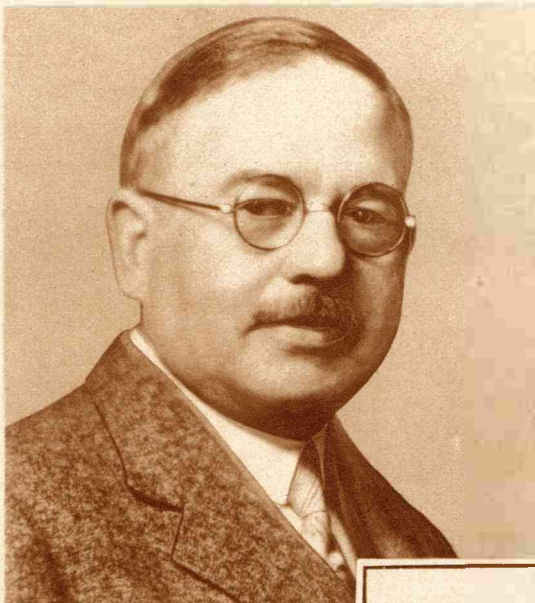

De drukte te Heerlen bij het benzine- en oliestation.

S. PESSL

te WEENEN en BUDAPEST
adviseert één middel voor
verfraaiing der huid

"Ik raad mijn cliënten ernstig aan, slechts zeep te gebruiken, samengesteld uit palm- en olijfoliën. Palmolive houdt de huid in een normale, gezonde conditie, wat fundamenteel is voor een bekoorlijk uiterlijk."

S. Pessl.
Kärntnerstrasse 28, Weenen

20 cent
PER STUK

In vroolijk Weenen, met zijn bekoorlijke vrouwen; in romantisch Budapest aan den Donau — is er één naam, die op het gebied van schoonheids-cultuur een eeuwenoude reputatie heeft — die naam is Pessl! Heden ten dage houdt S. Pessl in zijn beroemde salon bij de Opera te Weenen deze reputatie hoog.

PESSL te Weenen en Budapest zegt: "Aangezien in Palmolive zeep palm- en olijfoliën samengebracht zijn en juist deze oliën zulk een weldadigen invloed op de huid uitoefenen, beveel ik het gebruik van deze zeep ten eerste bij mijn cliënten aan. Haar zachte werking reinigt de huid grondig en houdt haar tevens in gezonde, normale zachte conditie, wat fundamenteel is voor een bekoorlijk uiterlijk."

Maak een rijkelijk schuim van Palmolive zeep en warm water. Wrijf dit met beide handen zacht in de huid, zoodat het in de poriën dringt, om deze van onzuiverheden te ontdoen. Spoel daarna af, eerst met warm water, dat geleidelijk afgekoeld wordt tot ijskoud.

PALMOLIVE ZEEP

De non-stop te Vijlen. Een die een slippertje maakt.

De wedstrijd M.V.V.—Longa (0—1) te Maastricht. Op deze foto ziet men dat het Longa-doel — hoewel niet doorboord — angstige momenten doorleefde.

SPORT VAN ZONDAG

Het voetbalspel is een wisselvallig iets, doch de wedstrijden, welke men als „derby's” meent te moeten betitelen, zijn toch weer iets bijzonders op het gebied der wisselvalligheid. Daar is nu heelemaal geen touw aan vast te knopen. Voor de zwakkere clubs is zoo'n plaatselijke ontmoeting in vele gevallen een prachtkans om een paar kostbare puntjes te bemachtigen, gezien in negen van de tien gevallen de club, waarvan men dit het minst veronderstelt, met de overwinning gaat strijken. Deze eigen-

Uit den wedstrijd M.V.V.—Longa. Nog een mislukte Maastrichtsche aanval op het doel van L.O.N.G.A.

De kampioensrit van de K.N.M.V. in Limburg. De bekende renner C. v. d. Velde op den Vaalsche berg.

aardigheid is niet iets specifiek Zuidelijks, doch ze openbaart zich in alle districten en ook buiten onze grenzen. Zie maar eens naar België, waar Zondag de Royal Antwerp, die nog geen wedstrijd had verloren, met niet minder dan 6—2 door Beerschot werd geklopt.

Maar wij zullen wat dichter bij huis blijven. In de Brabantsche hoofdstad gebeurde ook zoo iets. Daar wonnen de kanaries met 3—0 van het leidende B.V.V. dat nog wel het voordeel van eigen terrein had.

Men vraagt zich nu af of B.V.V. zoo ver boven zijn stand heeft geleefd of dat Wilhelmina heel wat sterker is dan uit de eerste wedstrijden valt op te maken. Wij willen ons na den wedstrijd van Zondag j.l. in deze vraag niet verdiepen. Een „derby” biedt daarvoor allerm minst de beste gelegenheid.

Zeker is het, dat B.V.V.'s kampioenskansen een geduchten knauw hebben gekregen en dat Wilhelmina aardig op weg is om de gevaarlijke zône den rug toe te keeren. Er is nu een voor-sprong van 2 punten op Roermond.

Deze Limburgsche ploeg verrichtte kranig werk in Eindhoven, doch met het goede resultaat zijn

de Roermonders niet veel opgeschoten, nu Wilhelmina op zoo'n verrassende wijze zijn stadgenooten klopte.

Wij hebben het al eerder beweerd, op P. S. V. moeten de hekkensluiters niet rekenen. De lampen-menschen komen er vandaag of morgen wel tusschenuit. De resultaten, door dit elftal behaald, blijven ons echter min of meer teleurstellen. Een gelijk spel tegen Willem II in Tilburg is weliswaar niet slecht, doch wij wachten intusschen nog maar steeds op den vorm van het vorige seizoen bij deze Eindhovenaren. Dat komt er van als men zijn menschen te veel van 't goede geeft. Wij beschouwen b.v. die Poolsche toer nog steeds als de oorzaak van het falen der Philipsmensen. Men had hier na het zeer zware seizoen nooit aan moeten beginnen. Een andere verklaring voor het falen der Philipsmannen kunnen wij met den besten wil van de wereld niet vinden.

Temeer wordt de toestand voor Roermond ernstig, daar Longa er bijzonder weinig voor schijnt te voelen om als candidaat voor de fatale plaats te worden genoemd. Dit Tilburgsche elftal zorgde voor een verrassing door in Maastricht twee kostbare punten weg te sleepen.

Een tegenvaller voor M.V.V., dat wij juist op den goeden weg waanden.

Nu B.V.V. wederom is verslagen komt er ook in de bovenste regionen een geduchte spanning. Eigenlijk staat Willem II er met de minste verliespunten het beste voor. Men moet zich hierbij echter op het standpunt stellen, dat de twee wedstrijden, welke deze Tilburg-naren achter zijn,

Een jeugdig wielrenner met een mooie toekomst. De 17-jarige P. Vluggen te Bunde behaalde in het afgelopen seizoen niet minder dan 18 eerste prijzen. Vooral in de Brussel—Den Haag-rit heeft hij zich bijzonder onderscheiden.

vier punten op zullen leveren. En dat is niet zoo gemakkelijk.

N.O.A.D. heeft ook nog goede papieren. Uit den gang van zaken der laatste weken valt duidelijk op te maken, dat de groote spanning terugkeert.

B.V.V. is lang niet P.S.V. van het vorige seizoen en zoo zullen we met betrekking tot de vraag wie tenslotte de sterkste zal zijn, nog voor lastige vraagstukken komen.

VROUWENLEVEN

Hoe kunnen we van onze oude jurken weer nieuwe maken?

W e zijn er niet al te best aan toe met de nieuwe mode — ten minste, als we de vorige al te slaafs hebben gevolgd. Want 't was wel heel gemakkelijk om onze japonnen zoo nu en dan weer 'n eindje korter te maken, doch zitten we niet met de handen in 't haar, nu de mode ons weer langere en wijdere rokken voorschrijft?

Toch is hier ook wel weer iets op te vinden. Kan er 'n flinke zoom worden uitgelaten, dan zijn we al 'n heel eind op streek, vooral wanneer de rok van zoo'n verlengde jurk tamelijk wijd is. We beginnen dan met den rok los te tornen en ook de zijnaden van 't bovenlijf te openen. Het bovengedeelte nemen we dan in bij de heupen, zoodat het daar geheel strak komt te zitten, terwijl we, ter hoogte van de taille — de natuurlijke hoogte, bedoel ik — een insnijding maken, zoodat we daar de ruimte gelijkelijk kunnen verdeelen. Dan nog 'n smalle ceintuur om die insnijding te bedekken, en de hogere taille is er alvast. De ruimte van den rok brengen we, zooveel mogelijk, naar den voorkant, waar wij ze kunnen verdeelen in twee groepjes van fijne plooiën, of in wat ruimte aan weerskanten, die we aan den bovenkant smocken. En als we dan het aanzetten van den rok bedekken met een reepje zijde of andere garneeringsstof, die we ook aan hals en manchetten aanbrengen, dan zal ons japonnetje er geheel nieuwmodisch uitzien.

Bij een gladde jurk aan één stuk zullen we de renovering niet kunnen klaarspelen zonder er wat garneeringsstof bij te koop. We kunnen daarvoor gebloemde zijde of fluweel nemen bij effen zijden stoffen en, omgekeerd, effen zijde of fluweel bij gebloemde of geruite stof. De hogere taille-lijn verkrij-

gen we dan weer op de hierboven omschreven wijze, terwijl we den rok verwijden door hem, op eenige plaatsen, in te knippen en *godets* van de garneeringsstof in te zetten. Deze *godets* kunnen op verschillende manieren geknipt en op verschillende manieren ingezet worden. Men kan ze aan den bovenkant spits knippen en, naar onderen toe, wijd laten uitvallen; men kan ze ook aan den bovenkant in fijne plooiën of rimpels leggen. Dan kan men ze innaaien in een split zonder meer,

doch men kan ook de insnijdingen in den rok van boven boogvormig maken, zóó, dat van de eigenlijke stof slechts smalle banden overblijven, als een garneering van het geplooid of ingerimpelde rokje van nieuwe stof. De meerdere lengte is dan natuurlijk gemakkelijk te verkrijgen. Maar ook als we enkel de *godets* met een punt verlengen, zal de geheele jurk langer lijken. Door de garneeringsstof ook aan hals en manchetten en misschien voor de ceintuur te gebruiken, kan ook hier weer een goed geheel verkregen worden.

En de korte mouwen? Wel, daar geeft de mode zelf ook alweer 'n remedie tegen in den vorm van korte jasjes, welke zelfs bij avondtoiletten worden gedragen. Ze kunnen gemaakt worden passend bij een japon, maar ook van zwart fluweel of van kantstof, zoodat ze bij meerdere toiletjes te dragen zijn.

PAULA DEROSE.

EEN MONSTER-DESSERT

„Van een volmaakte
Hollandsche keukenmeid.”

In de achttiende eeuw werd een merkwaardig boekje uitgegeven, dat tot titel voerde: „De volmaakte Hollandsche keukenmeid” en aangaf, hoe in dien tijd in deftige huizingen de tafels pleegden te worden aangericht. Hier volgt een aanduiding voor het dessert, op een navenant even rijkelijk maal. Het dessert was berekend voor vierentwintig personen en moest er als volgt uitzien:

.....„De groote gedecoreerde wildschotel blijft staan. Daarbij komen: twee groote taarten, een schotel sprissen, een schotel fijne pudding, of soezen enz., vier schotels vlade en roomkaasjes, vier schotels allerhande gebak, twee fruitschalen kaviaar, twee fruitschalen met ansjovis, zes fruitschalen met allerhande vruchten, twee fruitschalen crême-brulée, vier kleine schaaltes met kleine taartjes, twee schaaltes met citroenstruif, vier schaaltes radijs: twee met knol- en twee met lange radijs, twee schaaltes met geschuimde room, acht schaaltes met allerhande gebak, twee schaaltes met suiker en pijpkanee.”

Als dessert, ofwel nagerecht, niet zoo heel weinig. Maar men kon in vroeger tijd heel wat op het gebied van tafelen. „De volmaakte Hollandsche keukenmeid” geeft er een staaltje van. In onzen tijd zullen wij ons aan dit overdadige niet meer wagen.

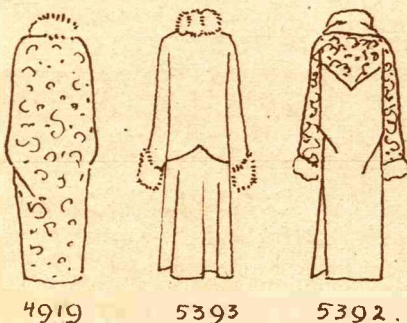
M. A.

Avondmantels

Men behoeft slechts één blik op onze teekening te laten vallen om te zien hoe de avond-mode in enkele maanden tijd totaal is veranderd. Uit is het met de praktische korte japonnetjes. De nieuwe avondtoiletten vallen tot op den voet, sommige raken den grond en weer andere vormen sleep. Maar over avondjaponnen een volgenden keer; het kledingstuk, waarvoor wij heden de aandacht vragen, is de „Avondmantel”. De avondmantel is dit jaar heel kort, drie kwart of wel heel lang. Meestal om de heupen nauwsluitend en zonder uitzondering rijk met bont garneerd. In de meeste gevallen wordt hij vervaardigd van fluweel of brocaat, een enkelen keer van hetzelfde materiaal als de japon, hetgeen altijd heel mooi staat, maar voor de vrouw, die niet over al te veel kleedgeld beschikt, hoogst onpraktisch is. Waar zou het naar toe moeten als we bij ieder toiletje een bijpassenden mantel moesten hebben? Lezeressen, die van plan zijn een avondmantel aan te schaffen, raden wij aan, daarvoor velours chiffon, brocaat of lamé te kiezen. Deze stoffen kunnen tenminste overal bij gedragen worden. No. 4919 toont een zeer praktische avondcape, welke aan beide zijden gedragen kan worden. Den buitenkant dachten wij in velours broché, den binnenkant in effen zwart velours. Bijzonder praktisch is de smalle sjawl, welke aan den bontkraag bevestigd is en op minder zachte avonden losjes om den hals geknoopt kan worden. 5393 (96). Elegante mantel van zwart velours chiffon. Het onderstuk is in vorm geknipt en van achter langer dan van voren. Een groote sjawl-kraag en wijde manchetten van licht grijs bont vormen de garneering. 5392 (96). Rijke avondmantel van bordeauxkleurig fluweel, op zijde gesloten. Het schouderstuk en de mouwen werden gedacht in bijpassend brocaat. De ruime kraag en de manchetten in wit bont.

MARGUERITE.

4919

5393

5392.

Hoe vindt je mijn linnengoed?

„Ik ben er beslist trotsch op, zoo prachtig als het thans is, maar ik geef alle eer aan Rinso, want zonder Rinso had ik het nooit zoo mooi gekregen.”

Een product der SUNLIGHT ZEEPFABRIEKEN

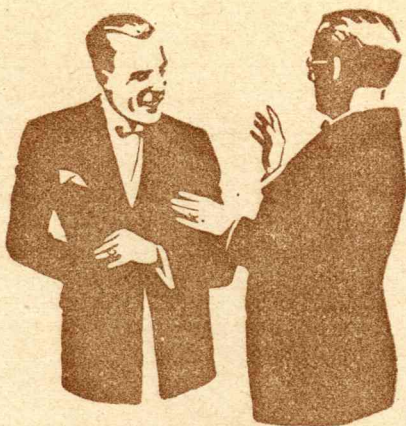

HOE DENK JIJ OVER
KOFFIE HAG?

Mijn huisdokter beveelt ze mij aan.
— Is ze lekker? Je weet, ik ben als oud-Indisch man wat verwend".

„In één woord voortreffelijk! Het is immers zuivere plantagekoffie, geen surrogaat zoals jij blijkbaar veronderstelt.

Alléén de schadelijke coffeïne is uit deze koffieboonen verwijderd. Wij gebruiken thuis sinds jaren Koffie Hag en jij roept altijd over mijn frissche kleur en blakende gezondheid. Geen spoor van slapeloosheid of overprikkelde zenuwen".

„Ja, dan zal ik maar het advies van m'n dokter opvolgen".

„Het zal je voordeel zijn. Je verbindt het nuttige met het aangename, want Koffie Hag spaart niet alleen hart en zenuwen, maar ze is ook No. 1 in kwaliteit. — Wat wil je meer?"

Een nieuwe kleur
voor Uw
winterondergoed

Dit is steeds
mogelijk door
de fraaie
kleuren van

Tintex 35 cts.
p. pakje

BINNEN VIJF MINUTEN KANTKLAAR

**PIX
PASTILLES**

Beschermen U tegen
alle weersgesteldheden.
Prijs per doos 30 ct

Doelmatige publicatie

van uw zakennieuws

is van groot belang

voor uw onderneming

zenuwachtig
overspannen
slapeloos

Gebruik hiertegen

**Mijnhardt's
zenuwtabletten**

In Glazen Buisjes 75ct. Bij Apoth. en Drogisten.

TOE MAAR!

Heer tot dorpling: „Vriend, kun je me ook zeggen waar hier de kerk is?"

Dorpling: „Niks gemakkelijker heerschap. Je slaot de gunsche paol um, loop de straot uut, laot de burgemeister links leggen, dan loop ie j'eigen dood teugen de kerk an."

DAT BELOOFT WAT!

Krantenjongen loopt met een bos kranten te schreeuwen: „Groote afzetterij! Twee en vijftig slachtoffers!"

Oude heer koopt een krant en gaat gauw staan zoeken, onderhand schreeuwt de jongen verder: „Groote afzetterij! Drie en vijftig slachtoffers!"

DOUBLÉ

„Mooie renetten, fijne renetten, een dubbeltje een pond," riep de koopman.

„Maar dat zijn toch geen goudrenetten, koopman?" zei mevrouw, een appel opnemende.

„Nee, mevrouw," antwoordde de koopman, „dat zeg ik ook niet. Voor een dubbeltje een pond kan je geen goudrenetten verlangen. Maar het zijn doublérenetten."

SLIM

A.: „Wil je m'n auto kopen? Het is een beste wagen! Als je om 10 u. v.m. uit Amsterdam gaat, dan ben je om half 11 al in Utrecht!"

B.: „Ja, hij rijdt flink, maar ik zal er eerst eens met mijn vrouw over spreken!"

A. (na eenige dagen): „En, heb je er met je vrouw over gesproken?"

B.: „Ja."

A.: „Nu en —?"

B.: „Zij vroeg mij, wat ik zoo vroeg in Utrecht moest doen!"

HIJ DACHT ERGENS ANDERS AAN

Onderwijzer: „Ja, Frans, je hebt gelijk, de 21ste December is de kortste dag van 't jaar. Maar welke is de langste dag dan?"

Frans: „De dag voor Sinterklaas, meneer!"

DAT's
PIETER!

Pieter de Smeerpoots
loert erop

hoe hij U't best kan plagen. Alle goed wordt vuil, dat weet U nu eenmaal. Maar als uw kinderen samen uitgaan, keurnetjes aangekleed en zekomen even later terug, dikonderd modderspatten - dat is verdrietig. Een auto reed langs het trottoir en spatte hen vol. Dat is het werk van Pieter de Smeerpoots. Ukunt hem bestrijden. Pieter is voor drie dingen doods-

Een heldere Huisvrouw, Edelweiss-zeeppoeder en Sneeuw witgloor.

Het zuivere en uiterst fijne Edelweiss-zeeppoeder lost heel makkelijk op in warm water tot een uiterst waschkrachtig sop, dat doordringt in de weefsels en daar het vuil loswekt, zonder vermoeiend boenen of schrobben. Sneeuw witgloor geeft daarna het goed die nagelwitte tint, de troos van elke huisvrouw.

**EDELWEISS ZEEPPOEDER
SNEEUWWIT GLOOR**

N.Y. ZEEPFABRIEKEN v.h. DE HAAS & VAN BRERO
APELDOORN

SPAART DE BONS VOOR FRAAIE GESCHENKEN.
GEILL. CADEAUX-BOEKJE OP AANVRAGE.

PRACTISCH

Hij: „Weet jij het verschil tusschen een taxi en een tram, Emma?"

Emma: „Nee, waarom?"

Hij: „Goed; dan nemen we dus de tram."

NIET ZIJN SCHULD

„Schaam jij je niet op klaarlichten dag dronken over de straat te waggelen?"

„Mijn schuld niet! Ik wou tot vanavond blijven zitten, maar de kastelein heeft me er uit gegooit!"

KALE TROOST

„Zijt u er zeker van, dat het longontsteking is, dokter?" vroeg de angstige patiënt. „Ik heb wel eens gelezen van een geval, dat iemand voor longontsteking werd behandeld, en dat later bleek, dat hij iets heel anders mankeerde."

„Onzin, meneer," antwoordde de dokter verontwaardigd, „als ik een patiënt behandel voor longontsteking, dan sterft hij ook aan longontsteking."

Doos 30, Tube 50 ct. Bij Apoth. & Drogisten

TUBERCULOSE

T.B.C.-Patiënten, bespoedigt Uwe genezing door een kuur met **granuline**. Leest wat Dr. J. H. VAN GRAFHORST, arts, schrijft in zijn brochure: „Wenken en raadgevingen bij de behandeling van Tuberculose en Scrofulose" over de gunstige resultaten, daarmee verkregen bij tuberculose en klierziekte. Deze brochure, die o.a. talrijke attesten bevat van geneesheeren en gewezen patiënten, wordt U, op aanvraag, in gesloten enveloppe, gratis toegezonden door de Pharm. Ond. Dr. J. H. VAN GRAFHORST, Scheveningen, Alkmaarschestraat A 9

PUROL bij Brand- en Snijwonden

GEBRUIK GETS-IT

Om likdoornpijn
in 3 Seconden te verdrijven.

Een wonderbaarlijke, wetenschappelijke ontdekking maakt een einde aan likdoorns en eeltknobbels. Een druppel doet het werk en verdrijft de pijn in 3 korte seconden. De likdoorn verschrompelt, laat los, zoodat U hem gemakkelijk kunt wegnemen. Doktoren vinden het mid-

del miraculeus. Past op voor namaak. Koopt de echte „Gets-it“. Overal verkrijgbaar. Prijs per flacon f 0.90. Imp. N.V. v/h HENRI SANDERS Keizersgr. 52. - A'dam

GETS-IT

EEN AARDIGE SPECULATIE

Juvenal maakte in zijn *Satires* melding van een zonderlinge speculatie, waaraan men in het oude Rome, naar het schijnt, nogal veel deed: het koopen van huizen, welke — in brand stonden. Zoodra de speculant, die zich met dat soort transacties inliet, hoorde, dat er ergens in de stad brand was uitgebroken, snelde hij er heen, vergezeld van slaven, die zakken met geld droegen, en anderen, die gereedschappen bij zich hadden. Hij berekende de kans, om het vuur te blusschen, en deed den verslagen eigenaar van het perceel een bod. Deze was gewoonlijk blijde, op zulk een wijs nog iets uit de ramp te redden. Zoodra de koop gesloten was, werden de slaven aan het werk gezet. Gelukte het dezen, den brand spoedig te blusschen, dan had de speculant een aardige winst behaald. Gewoonlijk hielden slechts kapitalisten zich met dien handel bezig, maar ook minder vermogenden, die uitsluitend op kleine schaal speculeerden, konden bijna niet verliezen, indien zij slechts tegenwoordigheid van geest genoeg bezaten, om snel alle kansen te berekenen. Op deze wijze legden Cato de Oude en vooral Crassus den grondslag voor hun groote vermogens.

Laatstgenoemde had een bepaalden hartstocht voor dit soort speculatie. Hij vormde langzamerhand 'n leger van timmerlieden, metselaars en soortgelijke werklieden — slaven natuurlijk — dat uit 500 man bestond. Niet alleen kocht hij de huizen die in brand stonden, maar hij deed ook een bod op de aangrenzende gebouwen, die gevaar liepen, te worden aangetast. Zijn voorstellen werden gewoonlijk aangenomen, zoo hulpeloos gevoelden de eigenaars zich en zoo groot was het gevaar, bij volkomen gebrek aan iets, dat op een brandweer geleek. Op deze wijze werd Crassus de grootste huizenbezitter in Rome.

Jammer voor de tegenwoordige speculanten en windhandelaars, dat er brandassurantie-maatschappijen zijn.

TROEF

Koning Lodewijk XV van Frankrijk hield veel van een kaartje leggen, maar hij veroorloofde zich wel eens de vrijheid van een kleine knoeierij.

Zoo zat hij eens met zijn maarschalk, den hertog van Richelieu, te jassen en roemde de vier heeren.

Nu had Richelieu zelf een heer in de hand, maar om den koning niet tegen te spreken en zich niet te laten beetnemen, roemde hij oogenblikkelijk de vier boeren.

„Hoe is dat mogelijk?“ riep Lodewijk. „Ik heb daar juist een boer opgenomen.“

„Och,“ was het leuke antwoord, „ik volg het voorbeeld van uwe Majesteit. Ik heb namelijk mijzelf meegeteld.“

Stoomwasscherij „Edelweiss“ GEBR. GIESBERS - ROERMOND

Het beste adres voor het behandelen van de huishoudwasmachine
Specialiteit in stoomen en verven
Depôts in alle plaatsen van Limburg

Ververij en Chemische Wasscherij

LIMBURG IN BEELD

Illustratie voor de Provincie Limburg

Kantoor: Boschstr. 110, Maastricht, Tel. 1713. Abonnementsprijs: per week 12 1/2 ct.; per kwartaal f 1.62 1/2 bij vooruitbetaling, per post f 1.75 (voor Ned.-Indië: f 7.— per jaar). Voor het overige buitenland: porto extra. Losse nummers 15 cent. Voor advertenties wende men zich tot de Administratie van dit blad. — Al onze abonnees zijn GRATIS VERZEKERD tegen ongelukken. (Uitkeeringen f 2000.—, f 500.—, f 250.—, f 50.— en f 25.—)

Waar is dan toch een raam open?

Merkt U niets? Ik voel zoo iets in mijn rug. Ik zal zeker een verkoudheid opdoen....

Wat voor een angst wij toch voor tocht en kouvatten hebben! Weet U, dat een niet gering gedeelte der verkoudheden slechts op rekening van dezen angst moet worden geschreven? Die vrees maakt ons weerloos. Nog meer echter is de gevoeligheid van de slijmvliezen schuld, dat de meeste menschen zooveel aanleg voor verkoudheid, keelpijn en hoesten hebben.

Daarin ligt juist de groote waarde der Wybert-tabletten, dat zij de slijmvliezen van de keel versterken en hun weerstand tegen temperatuur-invloeden vergrooten. Zij nemen de onaangename droogte in de keel weg. Het verfrisschende gevoel, dat men na het genot van een paar Wybert-tabletten in den mond krijgt, is het beste teken van hun gunstige werking.

Neemt U een paar Wybert-tabletten en weest niet bevreesd! Het is het beste middel tegen kouvatten.

Wybert

Alleen in origineele doozen
à 45 en 65 cts. De groote doos
bevat meer dan 300 tabletten

EEN TEGENVALLER

De wagen vol plezierreizigers stond op het punt te vertrekken, toen een mooi meisje aankwam, dat met een vriendelijk stemmetje vroeg:

„Is er nog één plaatsje?“

„Wat een allerliefst juffertje!“ riep een der passagiers.

„Eene volmaakte schoonheid!“ zie een ander.

„Kom, er is toch nog wel plaats voor ééntje?“ pleitte het meisje.

„Het gaat niet, juffrouw, zonder toestemming van de heereh.“

„Er is plaats genoeg!“ riepen stemmen van binnen uit.

„Wij zijn geen van allen erg dik en kunnen wel wat inschikken,“ zelden anderen tot den koetsier.

De vracht werd betaald en de conducteur opende het portier.

„Stap gauw in, juffrouw. We zijn al over tijd,“ zei hij.

„Kom, grootmoe!“ riep het juffertje tot eene achtenswaardige oude vrouw, die nu kwam aanstappen. „De heeren hebben plaats voor u gemaakt.“

En zij hielp het oudje instappen.

Adverteeren
doet verkoopen!

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geras in het hoofd, enz. DE genezing. Vraagt kostel. brochure nr. 6.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

„Het is een vergissing! Ge drukt ons plat!“ riepen eenige passagiers.

Maar de wagen reed voort en in het gerammel gingen alle kreten van protest en teleurstelling verloren.

VUILE SPIEGELLIJSTEN

Voor het schoonmaken van vergulde lijsten van spiegels en schilderijen bestaat een eenvoudig middel, dat in den regel afdoende werkt. Men heeft daartoe alleen een ui en wat salammoniak nodig. De ui wordt hierin gedoopt en nu wordt de lijst vlug er mede afgewreven; alleen dient gezorgd dat de lijst niet al te nat wordt gemaakt. Ten slotte moet er met een flanelle lapje droog worden nagewreven.